

Ma Bồn Cầu

Contents

Ma Bồn Cầu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5-1	11
6. Chương 5-2	13
7. Chương 6	15
8. Chương 7	18
9. Chương 8	21
10. Chương 9	26
11. Chương 10	30

Ma Bồn Cầu

Giới thiệu

Thể loại: nhân công x ma thụ, hiện đại, hài bựa, HETruyện rất hấp dẫn, sẽ không nuối tiếc thời gian một chút nào. Bạn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-bon-cau>

1. Chương 1

Tôi chết rồi. Chết tức tức.

Nhưng tôi không cam tâm. Tôi muốn trả thù tất cả mọi vết thương mà mình đã phải oằn lưng gánh chịu trong cái cuộc đời sân si, tàn độc này. Tất cả.

Những ánh nhìn sợ hãi, những tiếng la hét đầy kinh hoàng bất lực, những giọt nước mắt trong đón đau tuyệt vọng... Các người run rẩy như những con chuột nhéch nhác trong cống rãnh, quỳ lạy cầu xin tôi tha thứ. Các người trần trối nhìn từng dòng máu đen ngòm tanh tươi lan tràn mỗi lúc một gần, thiếu rụi cơ thể, cắn nuốt linh hồn. Các người quần quai trong sự dày vò tưởng chừng như bất tận, rồi mỉm cười thoải mái trong giải thoát vĩnh hằng. Những hình ảnh xinh đẹp ấy, tôi yêu chúng xiết bao!

Tôi lẩn quẩn quanh căn nhà quen thuộc nay chỉ còn những mảnh tường rêu phong nứt nẻ, nguyên rửa hết thấy mọi sinh vật hèn mọn dám bén mảng đến cái cấm địa này. Đã từ lâu, quanh tôi chỉ còn bóng tối dày đặc hun hút và nhan nhản mùi máu tanh vĩnh viễn không thể gột sạch. Thật an lành!

Cho đến hôm nay, hắn ta chuyển tới.

Tên chủ nhà trọ vừa mừng vừa sợ, cầm lấy số tiền rẻ mạt chẳng đáng giá một góc căn nhà, căn dặn hắn vài ba câu rồi chạy biến. Đây đã là con mồi thứ mười bảy trong năm. Nhưng sau đêm này, tên súc sanh đó ắt hẳn cũng biến đi như bao đứa khác mà thôi. Tôi mỉm cười thỏa mãn.

Đêm. Thành phố chìm ngấm trong biển đen, chỉ còn lại đâu đó những chấm đèn li ti heo hắt. Phía bên trong nhà, đèn điện cũng đã tắt. Hắn lạch tạch bật hộp quẹt, cầm trên tay ngọn nến yếu ớt, đi loang quanh rà soát căn phòng. Một bước, hai bước, ba bước... Hắn càng ngày càng tiến lại gần tôi.

“Két...”

Cánh cửa mục ruỗng lúc nhúc mỗi một chậm rãi mở ra. Tôi đưa hai bàn tay xám ngắt trở trụ hướng về phía thân hình dần hiện lên rõ ràng sau cánh cửa. Bóp cổ hắn, bóp cổ hắn...

Hắn kinh ngạc nhìn đôi bàn tay lạnh lẽo bò trườn trên cổ mình. Ha ha, đây chính là phản ứng mà tôi muốn thấy. Khóc la đi, vùng chạy đi, người không trốn khỏi tay ta đâu...

Rồi, đột nhiên, hắn gạt phăng tay tôi, chìa ra miếng khăn giấy vừa rút từ trong túi, nói:

“Lau phân trên đầu cậu đi.”

.....Một phút mặc niệm.....

Chết tiệt! Tên khốn nạn này còn dám chọc vào nỗi đau chưa liền sẹo của tôi. Ừ thì tôi có phân trên đầu đấy! Rồi sao? Cục phân cũng có niềm kiêu hãnh riêng của nó, anh lấy tư cách gì chà đạp nó, khinh bỉ nó?

Ồi ôi, thật ra thì tôi cũng không muốn mang trên người cái hình hài dị hợm này đâu. Ai bảo đêm đó tôi nhậu xỉn, đi vệ sinh cái kiểu gì mà lúc loạng choạng mò ra lại giẫm ngay lên cục xà bông, thế là trượt ngã. Sáng hôm sau người ta tìm ra thi thể tôi đã cứng ngắc với tư thế “chống mông lên trời hận đời oan trái, đầu đội bồn cầu nén sâu thiên thu.” Nói toạc ra là, tôi đã chết, với cái đầu nhúng vào bồn cầu.

Thật ra đêm đó tôi nhậu khá nhiều, lúc về nhà thì đau bụng, nên cái sản phẩm mà tôi mất đến mười lăm phút vận khí đan điền mới đẩy ra được khỏi cơ thể cũng đặc biệt to và dài...

Đêm đó tôi lại còn xin quắc cần câu, mà thằng xin thì làm quái gì biết giặt nước sau khi đi vệ sinh...

Thêm một chuyện nữa là, người ta nói ai chết trong hình dạng gì thì linh hồn sẽ mang theo hình dạng đó. Ví dụ như người chết treo thì lưỡi lè ra, người bị chặt chém thì còn nguyên vết thương, người nhảy sông cả thân mình đều ướt sũng,...

Tổng kết lại những ý trên, thì đại khái tôi đã chết trong tư thế động đầu vào cái bồn cầu còn chứa đầy chất thải sinh học, và hiện tại đang là con ma kinh tởm (không phải kinh dị) nhất toàn nhân loại với nguyên cục phân trên đầu. Cục phân này đường kính tầm bốn centi, uyển chuyển quán quanh ba vòng từ rấn đến lông dẫn trông như cây kem tôi thường mua trong siêu thị khi còn sống vậy. À không, kem trong siêu thị thì chẳng to được như này đâu, vì thằng cha chủ tiệm bủn xỉn cực kỳ. Nếu có ngày nào hắn bán được cục kem mà bự như cái cục phân này, tôi tình nguyện ăn kem của hắn thay cơm trọn đời.

E hèm, quay lại chủ đề chính. Tôi không thích hình tượng của bản thân chút nào. Mà tôi cá là chả ai ưa nó cho nổi đâu, vì thật sự là cái tạo hình này đem lại hiệu quả ám ảnh thị giác lên đến cấp bậc huyền thoại rồi.

Đã có rất nhiều đêm tôi lặng lẽ khóc thầm. Tại sao mình lại chết một cách lãng xẹt và đần độn đến vậy? Trong khi những con ma hàng xóm trông thật ngẫu cùng với cái đầu lúc lắc gần lìa khỏi cổ, con dao phay sắc lẹm còn ghim sâu trên ngực, hay chí ít cũng có chút xíu máu rỉ ra từ khoé miệng, thì tôi, ngoài cái cục phân mang tầm cỡ vĩ mô này ra cũng chẳng còn gì... Còn nữa, những con ma khác không siêu thoát được thường là do còn nợ với kiếp này, có điều gì đó vẫn chưa thực hiện, hoặc bị oan uổng này nọ. Giải quyết hết mấy vấn đề kia là chúng có thể tung tăng đội cái vòng sáng tròn trên đầu như những em thiên sứ xinh đẹp, rồi theo vầng sáng trên cao mà bay đi đầu thai được rồi. Về phần tôi, tôi còn ở đây chính là vì quá bất bình cho cái chết bi kịch của mình. Tôi muốn chết một cách oanh liệt và ngoạn mục cơ. Nhưng tôi làm sao mà đội mồ sống lại, tự tử thêm phát nữa cho hoành tráng để hoàn thành cái ước nguyện đó mà siêu thoát cơ chứ? Thế nên, vĩnh viễn tôi cũng chỉ có thể ở đây cam phận làm một con ma bồn cầu, ngày ngày mơ tưởng mình thật ngẫu thật oai, dọa vô vàn kẻ yếu vía sợ mất mặt mà thôi. Tôi thật khổ tâm...

Mất năm phút hồi tưởng lại quá khứ bị thương, khi hoàn hồn đã thấy cái gã kia mặt mày tỉnh rụi nhìn tôi chăm chăm. Chúng tôi đang ở trong cái nhà vệ sinh mà trước kia tôi chết. Hắn đứng dựa lưng vào cửa, hai tay khoanh tròn ung dung nhìn tôi bằng ánh mắt trẻ em ngắm động vật trong sở thú. Tôi thì đang đứng nhún hai chân trong bồn cầu, trân trối nhìn hắn kinh ngạc:

“Anh không sợ tôi à?”

Hắn nhún vai ra vẻ không quan tâm lắm, đáp.

“Sao lại phải sợ?”

Tôi cảm thấy lòng tự tôn bị dả kích nghiêm trọng. Đến làm ma còn không dọa được người khác, chuyện này đồn ra làm sao tôi còn lẩn lộn giang hồ được nữa. Tôi cố gắng chấn chỉnh vẻ mặt, dùng chất giọng khàn khàn mô phỏng theo âm thanh phim kinh dị đe dọa hắn:

“Tôi là ma. Tôi có thể cào mặt anh, móc mắt anh, moi nội tạng anh.”

“Ồ...” Hắn nhướn mày chế giễu. “Nếu cậu là ma và không thể chạm vào được tôi, chỉ hù dọa ấu trĩ như vậy thì sao tôi phải sợ?”

Ồ, cũng có lý... Thấy tôi ngẩn người vỡ lẽ, hắn mỉm cười tiếp lời:

“Còn nếu cậu chạm vào tôi được thì cơ bản cậu cũng như một cơ thể người bình thường. Nhìn cậu như vậy... Có chịu nổi hai đòn của tôi không, hay là lại bị đánh chết lần nữa?”

Hắn tuy rằng ra vẻ thản nhiên, nhưng trong chất giọng lại ẩn chứa đe dọa. Tôi nuốt nước miếng cái ực. Thằng cha này không dễ chơi.

“Nhưng... anh phải rút ra khỏi đây. Đây là nhà của tôi...” Tôi âm ỉ kháng cự, giọng nói ban nãy còn hùng dũng nay lí nhí như muỗi kêu.

“Tôi đã ký hợp đồng thuê nhà trong vòng ba tháng. Tiền trao cháo múc, chẳng có lý do gì để phải đi cả. Cậu thích thì tự mà đi.”

Nói xong, hắn đánh cái ngáp dài rồi về phòng, để lại tôi đứng tần ngần trong nhà xí lạnh lẽo, trong lòng chân thành nguyện rửa tổ tông gia phả nhà hắn tính từ đời ông cố nội.

Vậy là lần đầu tiên sau ba năm trở lại đây, tôi phải chia sẻ địa bàn của mình với một con người. Thật tức chết tôi! À... dù sao tôi cũng chết rồi...

Hắn ngang nhiên thuê thợ đến sửa sang lại nhà tôi, sơn lại tường, vứt hết đồ đạc của tôi đi, thay bằng những thứ mới toanh xa xỉ. Căn nhà ẩm mốc với những mảng màu u ám hoang dại mà tôi cực ưng ý nay trở nên sạch bong sáng sủa. Ban ngày tôi chẳng thể lộ diện được nên chỉ biết đứng chết trân như người vô hình, lòng đau như cắt nhìn theo từng món đồ thân thương dần dần rơi rụng vào thùng rác. Hắn khoanh tay mỉm cười, hơi ghé mắt nhìn thẳng vào khoảng không nơi tôi đang lơ lửng. Đây rõ ràng là trắng trợn khiêu khích! Tôi tức run người, siết chặt nắm tay. Hãy đợi đấy! Đêm nay mi sẽ biết thế nào là sự nổi giận của ma quỷ.

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(Hình minh họa do tác giả vẽ)

Màn đêm chậm rãi buông xuống trong sự mong chờ của tôi. Tên chết tiệt ung dung rời khỏi nhà, hẳn là để đi ăn tối. Ngay khi hắn đóng lại cửa chính, tôi lập tức hiện hình. Hà hà, thời cơ trả thù đã đến.

Bắt đầu từ phòng khách đi. Tôi điên cuồng rạch sô pha, dùng hết sức nhún nhảy lên đó làm bông gòn, lông gà lông vịt bay tung toé. Ti vi đời mới, đầu đĩa kỹ thuật số, bàn thủy tinh, bộ sưu tập gốm sứ, bình hoa

thời cổ..., tất cả đều không tránh khỏi định mệnh ác nghiệt, lần lượt bị tôi đập vỡ tan tành. Rèm cửa, khăn trải bàn, thảm lót sàn đồng loạt tung bay, bị tôi dùng con dao Thái Lan siêu bén khua khoáng qua lại trong không trung như kiếm khách thời Trung cổ, lúc chạm đất đã nát bươm, xoã lung tung hỗn loạn chẳng khác gì miếng giẻ chùi nhà. Càng phá càng hăng, tôi tiếp tục chuyển mục tiêu sang nhà bếp.

Rút kinh nghiệm từ lần đập phá phòng khách khi nãy, bây giờ tôi đã biết cách chọi chén bát, đồ đĩa sao cho vừa hiệu quả vừa điệu nghệ. Tôi nâng cả chồng đĩa mới toanh trên tay như nghệ sĩ diễn xiếc đang thực hiện động tác cân bằng, liên tiếp liệng từng cái xoay tít lên không trung như chong chóng thần kỳ của đô rê mon. Chén đĩa loảng xoảng rơi rụng vương vãi khắp căn phòng. Còn chưa đã ghiền, tôi tiếp tục lục lọi tủ lạnh, lôi trái cây, cà chua cà tím phóng túi bụi vào tường. Tương ớt, tương đen, xì dầu, mắm ruốc cũng được trưng dụng triệt để. Bức tường sáng nay vừa được sơn sửa sáng bóng giờ hỗn loạn đủ màu xanh đỏ tím vàng, theo tôi đánh giá thì giống như một bức tranh sơn dầu vậy. Đây mới gọi là nghệ thuật trừu tượng!

Khi tên chết tiệt kia trở về nhà, tôi đang trong trạng thái hăng say hát hò.

“Tình yêu trong lành nhất thế gian, nở cánh hoa mềm giữa tuyết lạnh.”

Vừa hát, tôi vừa cường điệu dang tay xoay tròn giữa một biển bong bóng nước đang ồ ạt ủa ra từ chiếc máy giặt chạy ình ịch nơi góc nhà. Từng quả bong bóng li ti tràn ngập giữa không trung, lãng mạn như tuyết trắng đầu mùa. Cái khung cảnh xinh đẹp này mém nữa đã có thể được đưa vào phim tình cảm xã hội ướm át được rồi, nếu không xuất hiện gương mặt đang dần trở nên méo mó ngay trước cửa chính kia. Hấn nghiêng rằng trèo trẹo, hai bên thái dương cũng nổi lên gân xanh trông thật kinh khủng. Cái tên này chưa chết mà trông đã dữ tợn như vậy, không đi đóng phim kinh dị đúng là một thiệt hại lớn cho ngành điện ảnh nước nhà.

“Tên oắt con này!”

Hấn la lên giận dữ, lao thẳng vào tôi. Hà hà, chú em hấn đã quên anh đây là ma cao cấp, muốn chạm vào một cọng lông của anh thì chờ kiếp sau đi. Tôi lè lưỡi chọc tức hấn, canh ngay lúc hấn chồm đến gần thì xuyên vào trong tường. Đột ngột mất đà, đầu hấn đập mạnh vào tường vang lên tiếng “cốp”.

“Giỏi thì bước ra đây!”

Đấy, lại nổi điên lên rồi. Cái tên này chả biết tự kiềm chế tí nào. Nhưng mà yên tâm, từ nay về sau tôi sẽ tận tâm rèn luyện cho hấn. Đảm bảo sau khoá học này, hấn có bị một trăm lẻ một con chó đốm thay nhau cắn xé, một ngàn lẻ một người nhỏ nước bọt dìm chết, hay phần mộ tổ tiên tính từ thời đồ đá cho đến nay có bị lở ra đào ngang xới dọc vẫn sẽ luôn luôn tươi cười niềm nở như hoa đào ngày tết. Làm người là phải biết nhẫn như thế!

“Anh mày không thích ra đây! Làm gì được nhau nào?”

Tôi ẩn trong tường nói vọng ra, vô cùng hả hê nhìn hấn với cái trán u một cục đang tức tối đảo mắt khắp phòng tìm kiếm. Sau đó, dường như nhận thấy đứng trơ ra cũng không được ích lợi gì, hấn thở dài giẫm lên cái đồng hồ nhùi- thành quả phá hoại của tôi ngày hôm nay, vừa trở về phòng vừa lẩm bẩm.

“Mai thuê người giúp việc đến dọn vậy.”

Xem cái giọng điệu kệt cớm của đại thiếu gia con nhà giàu đó kìa! Đáng ghét không chịu được. Tôi quyết định đâm lao phải theo lao, phá bình hấn đến cùng. Hấn dọn một lần, tôi phá một lượt, kiên trì bền bỉ đến khi nào hấn phải khóc thét đòi chuyển nhà đi mới thôi.

Hôm sau, đám thợ quen thuộc lại đến. Họ kinh ngạc nhìn quanh cái bãi chiến trường mà hôm qua còn là căn nhà khang trang sang trọng, trợn mắt hỏi hấn:

” Nhà cậu vừa bị trộm khoắng à?”

Hấn day day cái trán ra vẻ mệt mỏi, ậm ừ cho qua chuyện. Mấy người thợ cũng không hỏi nhiều, bắt đầu tập trung vào dọn dẹp và thay lại toàn bộ nội thất. Tên cà chớn rút kinh nghiệm đợt một, lần này hạn chế sắm đồ dễ vỡ, còn bát đĩa đều làm bằng nhựa. Đến trưa thì mọi thứ lại trở về trạng thái “đẹp như mơ, bền như mới”. Hấn hài lòng đưa cho đám thợ xấp tiền dày cộm.

Rõ ràng cái tên này đã quá xem thường sức công phá của tôi. Buổi chiều hắn vừa đi làm về, căn nhà lại một lần nữa tan hoang thê thảm. Đồ đạc rải rác ngổn ngang, nước từ trong phòng vệ sinh ngập lênh láng khắp sàn nhà, bát đĩa giờ đang thi nhau chảy nhựa khét lẹt trên bếp gas. Tôi phiêu trên trần nhà, ôm bụng cười ngặt nghèo thưởng thức cái biểu cảm tức tối trong mắt hắn. Hắn hít sâu một hơi, cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh nhất có thể, hỏi:

”Rốt cuộc cậu muốn cái gì?”

“Muốn anh cút đi.” Tôi ghé mắt, hai tay khoanh trước ngực làm ra dáng vẻ hách dịch.

Hắn nhắm mắt, liên tiếp hít sâu mấy hơi nữa để lấy lại bình tĩnh. Rồi, trước sự kinh ngạc của tôi, hắn giãn khoé miệng trưng ra một nụ cười nồng hậu.

“Cậu mơ đi!”

Tiếp theo đó là một chuỗi ngày gà bay chó sủa, đánh nhau chí chóe giữa hai chúng tôi.

Hắn mua cái gì, tôi đập cái đó. Số tiền hắn chi ra sắm sửa lại đồ đạc tính đến nay cũng đủ xây cái biệt thự nho nhỏ luôn rồi. Chẳng hiểu sao tên đàn này vẫn không chịu biến đi.

Hắn đi tắm, tôi xuyên tường vào theo. Tôi vờ ngạc nhiên chỉ thẳng vào giữa hai chân hắn:

“Tại sao lại không có gì thế này? Hoá ra anh là con gái à? Tôi không tin! Kính lúp đâu rồi? Tôi cần kính lúp!”

Rồi làm bộ dụi dụi mắt nhìn kỹ lại lần nữa.

“À, xin lỗi, bây giờ thì thấy rồi, ha ha. Nó nhỏ xíu như cục pin tiểu, nhìn không cẩn thận thì không thấy được.”

Thật ra thằng em của hắn không có tội đâu, ít ra còn bự hơn của tôi nhiều. Nhưng ai bảo thằng nhỏ đẩy lại vô phước “mọc” trên người hắn chứ, vì vậy tôi phải ra sức dè bủ nó mà thôi.

Hắn lập tức vớ lấy cái khăn che chắn phần thân dưới, mặt đỏ bừng bừng bước ra khỏi phòng tắm. Tôi cũng nhanh chóng bám theo sau.

Trên giường, tên cà chớn xoay qua xoay lại cố gắng vỗ về bản thân chìm vào giấc ngủ. Mấy đêm qua bị tôi phá bình, hết đập phá lại nhảy nhót hát hò nên hắn chưa lần nào được ngủ ngon. Tôi lượn lờ trên trần nhà, tỉ mỉ quan sát. Dưới bóng mắt hắn đã xuất hiện vết thâm nhân nhật, hai gò má hơi teo tóp lại, sắc mặt cũng rất tẻ. Ất hẳn dạo này hắn đã mệt mỏi lắm. Nhìn hắn trở nên xanh xao nhợt nhạt, không hiểu sao trong lòng tôi dấy lên một cảm xúc khó tả. Trái tim đã ngừng đập từ lâu dường như co thắt nôn nao. Cảm giác này đã thật lâu rồi không thấy...

Đúng rồi! Đó chính là cảm xúc hả hê trong vui sướng bất tận, là lâng lâng trong niềm hân hoan phục thù. Tôi tà tà đáp xuống, nhảy ầm ầm trên chiếc giường nệm hắn đang nằm. Cơ thể hắn theo nhịp nhảy của tôi cũng nảy lên từng từng. Tôi khoái chí ha ha cười, chơi đến là vui vẻ. Tên chết tiệt nghiêng răng bật dậy, chồm tới toan chụp lấy cổ chân tôi. Nhưng hai bàn tay hắn cứ quờ quạng trong không khí, mãi cũng chẳng chạm được vào tôi dù chỉ là cái móng chân. Tôi khoái chí bay lên, từ trên cao ném đồ đạc loạn xạ trong phòng. Đồng hồ báo thức, gạt tàn thuốc, chai nước lọc, điện thoại bàn, mũ lưỡi trai đồng loạt lao vùn vút trong không trung rồi gọn ghẽ đáp xuống thân thể hắn. Hắn kháng cự trong vô vọng, vớ đại cái mũ lưỡi trai ném trả về phía tôi. Cái mũ bay lên tạo thành đường vòng cung hoàn hảo rồi chuẩn xác đậu lên đầu tôi.

“Bịch!” Tôi đột ngột ngã xuống.

Tôi nghi ngờ có phải cái tên này có học qua khoá huấn luyện kỹ năng nào đó rồi không, sao có thể ném một phát là trúng chóc như cao bồi quảng thông lọng vậy chứ. Thôi chết! Bây giờ không phải là lúc nghĩ liên miên.

Kỳ thực tôi có một điểm yếu, đó chính là cục phân chình ình trên đầu tôi đây. Nó là gốc rễ gây nên cái chết của tôi nên có liên quan mật thiết đến linh hồn tôi bây giờ. Nếu nó bị che đi mất, tôi sẽ mất khả năng bay nhảy, xuyên tường hay tàng hình, đại khái là sẽ giống như một cái xác sống yếu ớt, thậm chí tồn tại cả

năm giác quan như một người bình thường. Bây giờ việc áp đảo tôi tính ra còn dễ hơn cả gồng mình đánh cái rắm.

Nghĩ lại, bao ngày qua tôi đã dùng tất tần tật những vốn liếng, thủ đoạn ác liệt mà mình có thể nghĩ ra hành hạ hấn muốn thừa sống thiếu chết. Nếu bây giờ hấn giở trò tiểu nhân trả thù thì chắc tôi không qua khỏi con trắng này mất. Mà không, cái tên này bề ngoài nhã nhặn thanh lịch, nhìn sao cũng không thấy giống tiểu nhân. Chính xác hơn thì hấn là quân tử-cái loại “quân tử trả thù mười năm chưa muộn” ấy-chính là ông tổ mười hai đời của tiểu nhân. Để hấn tóm được thì đến bụi cũng chả giúp nổi tôi.

Tôi vươn tay muốn lôi cái mũ ra, nhưng tên chết tiệt đã nhanh hơn một bước, chồm đến ghì chặt hai tay tôi lại. Hấn đè nghiêng tôi trên sàn nhà, mạnh bạo đến nỗi tôi nghĩ nếu mình mà còn sống thể nào cũng bể phổi hay gãy xương sườn mất thôi.

“Hoá ra chỉ cần che thứ này lại.” Hấn nhếch mép cười nguy hiểm.

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(Hình minh họa do tác giả vẽ)

Tên chết tiệt kéo từ trong ngăn tủ ra mấy cái cà vạt rồi trói tay chân tôi lại. Thằng cha này ngoài học quăng thông lọng hình như còn rួn luôn sang nghệ thuật thắt dây Nhật Bản, động tác thuần thục gọn ghẽ như người nông dân gói bánh chưng bánh tét vậy. Nếu người bị trói không phải là chính mình, chắc tôi sẽ đứng một bên trầm trồ tán thưởng không ngớt. Khi đã kiểm tra dây trói kỹ càng, hấn đi đến bàn làm việc, mở các ngăn tủ lục tìm thứ gì đó. Tôi nằm sõng soài trên sàn nhà, hoảng sợ nhìn bóng lưng đang lúi húi lục lọi.

“Tên khốn nạn mắc dịch bĩ ỉ vô liêm sỉ này! Thả tôi ra!”

Hấn vờ như không nghe thấy tiếng la hét chửi cha chửi mẹ của tôi, vẫn cúi đầu tìm kiếm.

“Thấy rồi!”

Hấn cười cười, trên tay cầm cây kéo và cuộn băng keo. Cây kéo sắc lẹm sáng choang chói mắt hoà với khuôn mặt cười tươi ẩn chứa sát khí của hấn tạo thành hiệu ứng hình ảnh còn ghê rợn hơn cả trailer phim kinh dị. Tôi rùng mình, lắp bắp:

“Muốn...muốn làm gì hả? Anh mày, anh mày không sợ đâu!”

Hấn nhanh chóng hành động thay cho câu trả lời, quấn băng keo vòng quanh đầu tôi cố định cục phân lại. Băng keo được quấn rất chặt làm đầu tôi bị ép lại đau đớn. Để chắc ăn, hấn cứ quấn qua quấn lại, quấn tới quấn lui ba bốn lần liền. Tuy không thể nhìn thấy tình trạng của bản thân lúc này nhưng tôi cam đoan bây giờ trông mình không khác bệnh nhân chấn thương sọ não là bao. Ông bà ta có câu “kẻ thức thời là trang tuấn kiệt” chính là để dùng trong tình huống này đây. Tôi xuống nước thoả hiệp:

“Bây giờ anh thả tôi ra vẫn còn kịp. Tôi xem như miễn cưỡng tha thứ cho hành động lỗ mãng này của anh. Không cần cảm ơn, tôi vốn rộng rãi vị tha như thế đấy.”

Tên chết tiệt vẫn cứ giả điếc, chuyên chú quấn thêm băng dính lên đầu tôi. Đối với loại người nhẩn tâm như này, tôi nghĩ mình nên lạt mềm buộc chặt, tỏ ra sầu khổ thì thâm mới đủ động đến lòng trắc ẩn đã bị vùi lấp còn sâu hơn kho báu Ai Cập cổ đại của hấn. Tôi gồng mình rặn mãi rặn mãi, đến khi muốn đi “nặng” đến nơi thì giọt nước mắt cá sấu bé tí hìn mới chịu lăn ra khỏi khóe mắt.

“Đại ca, em biết lỗi rồi. Anh tha cho em đi...”

Đột nhiên hấn dừng tay lại, cúi đầu xuống nhìn sâu vào đôi mắt (tôi cho là) ngập nước đáng thương như con thú nhỏ của tôi. Đúng vậy! Lương tri à! lòng thương người dào dạt như nước sông Hoàng Hà à! Hãy mau mau trỗi dậy lên đi thôi!

Vì đã lấy lại giác quan, tôi có thể nghe được trong không khí truyền đến mùi dầu gội đầu và sữa tắm thoang thoang của hắn. Hắn chậm chậm rút ngắn khoảng cách đến khi mặt chúng tôi gần như ghé sát vào nhau. Nhìn gần như vậy, phải công nhận rằng hắn khá đẹp trai. Mái tóc mượt mà còn ẩm hơi nước, đôi mắt đa tình sâu thẳm, chiếc mũi thon gọn cao cao, đôi môi gợi cảm kề vào tai tôi phả hơi thổi nhẹ. Độ ẩm của hơi thở hắn làm tôi giật mình, nhận ra tay chân mình đã được cởi trói từ lâu. Phù! Cuối cùng cũng thoát nạn. Tên này chắc chỉ muốn hù dọa tôi chút thôi, cứ tưởng ghê gớm thế nào. Cái âm mưu giải thoát cho cục phân trên đầu rồi quay lại báo thù, tạt axit huỷ hoại cái bản mặt khốn kiếp (và đẹp trai) của hắn, cho gà chọi mổ nát bướm thăng nhỏ (nói nhỏ mà không hề nhỏ) nhà hắn, dùng nhục hình thời nhà Thanh ngày qua ngày ứng dụng trên người hắn chưa kịp đi vào tiến trình đã bị bóp chết từ trong trứng nước, bởi vì bây giờ hắn đang đẩy mạnh tôi vào tường, dùng băng keo cố định tôi trong tư thế tay chân dang rộng.

Hắn giống như con yêu nhèn nhện trong phim Tây Du Ký, liên tục tước ra đoạn băng dính như tơ nhện trói chặt lấy Đường Tam Tạng là tôi vào tường. Mãi cho đến khi cuộn băng keo hết sạch và tôi trông chả khác gì cái kén bướm khổng lồ, hắn mới thoả mãn đứng vuốt cầm ngắm nghía thành quả. Tôi thử cựa mình giãy dụa nhưng chẳng xi nhê, đổi lại là ánh mắt vui sướng thưởng thức cảnh đẹp của hắn. Sau khi nhìn ngắm chán chê, hắn mở cửa phòng, quay lưng bỏ đi. Hoá ra kế hoạch là vậy sao? Treo tôi ở đây như phơi cá phơi mực cho đến khi tôi khô quắp lại? Xem tôi như tranh thuỷ mặc trưng lên tường làm cảnh ngắm chơi? Hay là đem bán tôi cho nhà khoa học để phân tích mổ xẻ làm tiêu bản nghiên cứu? Tôi liệt kê những khả năng có thể xảy ra, rồi run sợ nhận ra mọi khả năng đều khủng bố chả khác gì nhau.

“Ê, anh để tôi thế này rồi đi đâu đó? Có nghe thấy gì không hả? Bà nó, quay lại đây! Giã điếc hả? Mẹ nó chứ, cha nó chứ, ông nội nó chứ, bà ngoại nó chứ,...”

Khi tôi điểm danh đến người anh họ của bà dì của cháu ruột ông nội hắn, hắn quay trở lại cùng một giỏ trái cây trên tay.

Mấy thứ này chắc không phải để cho tôi ăn đâu nhỉ? Hắn chả tử tế thế đâu.

“Dem trái cây đến làm gì? Đừng nói anh định vừa xem tôi chửi đồng vừa ăn hoa quả như ăn bông ngô khi xem phim rạp đấy nhé. Đồ biến thái!”

Hắn bình thản trưng ra cái điệu bộ cười-giết-người-chết-tươi:

“Trái cây này là tôi tặng cho cậu. Đạo trước thấy cậu ném chúng vào tường có vẻ vui lắm, tôi cũng muốn thử.”

Tôi thất kinh, lắc đầu lia lịa như chó vẫy lông:

“Không! Không vui gì hết. Đại ca à, sao anh lại phung phí thức ăn như vậy? Anh có biết khi anh ở trong này ném thức ăn loạn xạ thì ngoài kia có biết bao mảnh đời bất hạnh cần lắm một miếng ăn hay không? Làm như vậy mà không thấy cần rút lương tâm à?”

“Mỗi năm tôi đều trích ra một số tiền quyên góp cho quỹ từ thiện. Một ít trái cây không đáng bao nhiêu, cậu đừng lo lắng cho nhân phẩm của tôi.” Hắn lắc đầu giải trình.

Tôi cuống lên, bắt đầu nói năng loạn xạ:

“Còn cái tường? Cái tường sạch sẽ mà các chú thợ cần mẫn tốn bao công sức sơn đi sơn lại cả mấy chục lần, anh nỡ làm bẩn nó à? Nó làm gì nên tội?”

“Cùng lắm thì thuê người đi sơn lại. Tôi tạo việc làm, tăng thêm thu nhập cho công nhân là chuyện tốt.”

Tôi há miệng định tiếp tục khua môi múa mép kéo dài mạng sống, chẳng ngờ một quả nho đã vun vút lao thẳng vào miệng. Quả nho mắc nơi cuống họng khiến tôi bị nghẹn, ho sù sụ, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng. Rồi cam, chanh, táo, nhãn, vải... tất tần tật bay vèo về phía tôi với tốc độ ngàn năm ánh sáng. Hắn rõ ràng không hề nương tay, dùng sức ném lia lịa mọi loại trái cây trong cái giỏ vào tôi. Trong khi cảm nhận rõ ràng mùi hoa quả hoà quyện với nhau và nổi đầu búa vây từ trán, ngực, bụng, tôi vẫn âm thầm cảm tạ trời đất vì cái tên này không khoái ăn mít với cả sầu riêng, nếu không thì tôi tiêu tùng.

Trái cây ném mãi cũng hết. Cố gắng mở to đôi mắt dính nhơm nhớp nước cam, tôi chớp mi nhìn hắn đầy hy vọng.

“Hiện tại có thể thả tôi ra được rồi đúng không?”

“Đừng vội. Chơi thêm chút nữa đã.”

Mặc dù rất muốn hét lên “Chơi chơi cái mẹ mày” nhưng tôi vẫn nhẫn nhục câm nín. Bây giờ mà càng chửi lại càng rước thêm nhiều đau thương. Thôi thì nhắm mắt buông tay mặc kệ số phận, im lặng chịu đựng thì đau khổ sẽ qua. Nhưng khi hấn bỏ đi rồi quay lại lần nữa, tôi cảm thấy quyết định im lặng của mình là hoàn toàn sai lầm. Làm sao tôi có thể bình tĩnh buông xuôi cho được khi mà trong tay hấn là những chiếc phi tiêu đang loé lên nhọn hoắt?

Làm sao tôi có thể bình tĩnh buông xuôi cho được khi mà trong tay hấn là những chiếc phi tiêu đang loé lên nhọn hoắt?

Tôi gào lên phẫn nộ:

“Anh bị điên à? Nhìn cái mặt tôi có giống bia cấm phi tiêu lắm không?”

Đáp trả tôi là hai cây phi tiêu được phóng đến, một cắm phập vào cục phân đang bị bịt kín trên đầu tôi, một găm trên tường cách con mắt trái của tôi ba xăng-ti-met. Hiện tại đang là hai giờ sáng, nhiệt độ giảm mạnh, thế nhưng mồ hôi toàn thân tôi cứ tuôn ra như suối, còn tay chân run rẩy như cây sậy không tài nào ngưng được. Mấy chiếc phi tiêu không ngừng lao đến xẹt ngang cơ thể tôi cắm vào tường. Có vẻ tên này còn sót lại chút lương tri nên cũng không cố ý phóng trúng tôi, nhưng như vậy cũng làm cho tôi sợ muốn xón ra quần rồi.

Chờ hấn chơi chán chê thì trời cũng đã sáng. Tiếng chuông báo thức rung lên liên hồi báo hiệu đã đến giờ thức giấc. Thường ngày hấn đi làm lúc bảy giờ, hiện tại đã là sáu rưỡi. Tôi lén thở phào nhẹ nhõm. Hấn bận đi làm thì tôi đỡ bị tra tấn, có khi còn tìm cách thoát ra được. Nhưng thằng cha này có vẻ như đọc được suy nghĩ của tôi, vì ngay lập tức hấn nắm lấy điện thoại di động bắt đầu nhấn số. Ở một bên, tôi cũng chăm chú đồng tai nghe ngóng.

“Thư Ngân hả? Hôm nay anh mệt, muốn ở nhà nghỉ ngơi. Em tự thu xếp mọi việc đi nhé, có gì thì gọi cho anh.”

Tôi trân trối nhìn ngón tay hấn dứt khoát ấn tắt cuộc gọi, cảm thấy cuộc đời tươi đẹp của mình cũng triệt để chấm dứt theo phím tắt kia...

Tên cà chớn đi qua đi lại trong phòng, lăm bắm:

“Bây giờ chơi cái gì nữa đây? Dìm nước? Đâm kim châm? Hay là thả rắn?”

Rồi hấn quay lại nhìn cái mặt trắng bệch khiếp đảm của tôi:

“Này! Ma như cậu thì sợ gì? Thánh giá à?”

Dù đang căng thẳng muốn chết nhưng nghe hấn nói xong, tôi vẫn phá lên cười sặc sụa:

“Ồ ngu! Anh nghĩ tôi là dracula à mà lại sợ thánh giá? Ma sợ máu chó cơ, ha ha ha”

“Hoá ra là máu chó.” Hấn gật gù.

“...”

Thật là, không có cái ngu nào bằng cái ngu này. Nếu không bị trói chặt tay chân, tôi rất khao khát được vả nát cái miệng mình ngay lập tức. Tên chết tiệt hơn hử như Mario trên đường đi cứu công chúa, không thêm thay quần áo mà vội vã chộp lấy ví tiền bước ra khỏi nhà. Đừng...đừng nói là hấn đi mua máu chó đấy chứ? Chuyện này thật sự không thể đùa được. Máu chó là tử thù của ma quỷ, chỉ cần dây phải một ít cũng sẽ hồn xiêu phách lạc, lập tức tan thành mây khói. Tuy rằng tôi không thể đầu thai siêu thoát nhưng vẫn mong giữ lại phần hồn con con này, chỉ lẩn quẩn trong bóng đêm thôi cũng đủ. Nếu hấn thật sự muốn tạt máu chó vào tôi, tôi sẽ hoàn toàn tan biến đi mất. Nỗi sợ hãi xâm chiếm lấy toàn thân khiến tôi run rẩy khóc nức lên. Tiếng kim giây đồng hồ tích tắc tích tắc vang lên trong không gian yên tĩnh càng làm tôi hoảng loạn tột độ. Tôi sẽ biến mất khỏi cõi đời này như vậy sao...

Cửa phòng bật mở. Tên chết tiệt vẫn treo trên môi nụ cười thản nhiên, cố ý lê từng bước thật chậm đến gần tôi. Trên tay hắn cầm một xô nước sóng sánh đỏ thẫm...

“Đừng, đừng! Làm ơn...”

“Biết sợ rồi à?”

Ứng với bước chân càng lúc càng gần là tiếng la khóc mỗi lúc một dữ dội của tôi. Nhưng tôi có la hét, cầu xin thế nào hắn cũng không hề có ý buông tha dù chỉ trong một khắc. Tôi khóc khàn cả họng, chân tay bủn rủn. Một dòng nước vàng nhạt âm ỉ chậm rãi tràn xuống sàn nhà... Hắn chặc lưỡi nhìn dòng nước chảy từ giữa hai chân tôi, rồi tao nhã vẩy tay chào lần cuối.

“Vĩnh biệt!”

Mắt thấy đôi bàn tay hắn nâng lên xô máu chó chuẩn bị tạt thẳng vào mình, tôi chỉ còn nước nhắm mắt chờ đợi dòng đời nghiệt ngã cuốn đi.

“Ào!!!”

Thân thể tôi ướt đầm nhưng không hề đau đớn, chỉ cảm thấy phiêu diêu bồng bềnh. Hoá ra tan vào hư không cũng chẳng ghê gớm như tôi tưởng tượng. Vĩnh biệt cuộc đời đầy đau thương khổ ải, tôi đành tan biến đi thôi...

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(Hình minh họa do tác giả vẽ)

Tôi chậm rãi mở mắt. Chiếc đèn chùm sứt se- chiến tích trong một lần đập phá hàng loạt của tôi đang toát ra vầng ánh sáng vàng dịu trên cái trần nhà bong tróc te tua. Thân thể được bọc trong chăn nệm êm ái thật dễ chịu, duy có đôi chỗ vẫn đau nhói vì trận chiến vừa rồi. Tay chân tôi đã được thả tự do, còn trên đầu vẫn đang đội cái mũ lưỡi trai như cũ. Hèn gì mà tôi vẫn có cảm giác.

Hả? Cảm giác? Tôi dần nhớ lại những chuyện đã xảy ra. Đầu tiên là bị trối lại ném trái cây, rồi thì bị đem ra phóng phi tiêu, cuối cùng còn hứng trọn cả xô máu chó. Như vậy, đáng ra tôi đã đi đời nhà ma rồi mới phải chứ?

“ Tỉnh rồi à? ” Giọng nói quen thuộc cất lên ngay bên cạnh. Tôi xoay đầu qua, thấy hắn đang ngồi trên ghế kê sát giường chăm chú nhìn mình.

“Sao tôi còn ở đây? Máu chó...”

“Đó là nước dậu. Tôi chỉ định hù dọa chút thôi.”

Phù, hoá ra là nước dậu, hại tôi khi ấy khóc lóc thảm thiết còn hơn quá phụ đưa tang, thậm chí...thậm chí tè cả ra quần... Nhớ lại dáng vẻ vật vờ của mình, tôi cảm thấy vô cùng nhục nhã. Đường đường là một con ma lại bị kẻ tầm thường dọa đến phát tè. Chuyện này nếu để ai biết được, tôi chỉ còn nước tạt máu chó tự tử mà thôi. Nỗi nhục nhã dâng lên đau đớn làm tôi tủi thân khóc oà lên. Có lẽ không dự đoán được tôi sẽ đột nhiên khóc tức tưởi như vậy, tên chết tiệt hơi giật mình:

“Nín đi. Đàn ông đàn ang, khóc gì mà khóc!”

Khốn nạn! Ai là người đã bức tôi đến nông nỗi này cơ chứ? Hiện tại còn cấm tôi không được khóc. Tôi cứ khóc đấy, khóc lụt sàn lở gạch nhà anh luôn đấy.

Nước mắt giọt ngắn giọt dài cứ thế tuôn ra mãi. Thật ra thì từ khi còn sống tưởng khóc của tôi đã rất xấu. Chỉ cần rỉ ra vài giọt nước mắt thì y như rằng mí mắt sẽ sưng húp lên, mũi thì nghẹt, nước mũi ào ạt còn hơn nước cống trong mùa lũ. Thôi mà bây giờ thể diện đã bị huỷ hoại, tôi còn quan tâm đến ngoại hình

làm gì nữa. Tên chết tiệt từ đầu đến cuối đều nhìn tôi chằm chằm không biết đang tính toán chuyện xấu xa gì. Đợi cho tôi ăn vạ chán chê, hắn mới rút ra khăn giấy tỉ mỉ lau đi nước mắt lem luốc trên mặt tôi.

“Chúng ta làm hoà đi!”

Hả? Tôi có nghe lầm không vậy? Cái tên hách dịch này bữa nay ông nhập bà nhập kiểu gì mà lại hạ mình thoả hiệp? Tôi nghi ngờ dò xét vẻ mặt hắn.

“Làm hoà?”

“Ừ.” Hắn cũng chăm chú nhìn tôi, ánh mắt chân thành và nghiêm túc khác thường.

“Làm hoà...làm hoà...” Tôi cúi đầu lẩm nhẩm như đang thật sự cân nhắc. “Làm hoà cái mẹ anh!”

Tôi vung tay giật phăng cái mũ trên đầu rồi bay lướt vào tường. Hừ, nghĩ anh mày là thằng đàn chắc? Hạ nhục anh mày te tua rồi nói một câu làm hoà là xong sao? Còn lâu!

Hắn đứng dậy nhìn ngó quanh nhà, chắc là đang tìm tôi. Đừng có trưng ra cái bộ mặt tiếc nuối kia nữa, tôi chả hề mềm lòng đi tí nào đâu. Lần này nhất định phải đoạ hắn vãi tè ra quần thì mới hả lòng hả dạ. Nhưng nếu trả thù bằng cách đập phá như thường lệ thì chỉ làm hắn tổn thất về mặt vật chất; hắn cũng không thể nào vì tiếc tiền tiếc của mà buồn muốn xón tè được. Cái tôi cần là tinh thần hắn hư hao, tâm trí hắn bấn loạn dẫn đến chứng tiểu tiện không tự chủ, cơ bàng quang không thể kiểm soát mà đẩy nước tiểu ra ngoài. Vì vậy, tôi tập trung suy nghĩ, vận nát óc tìm ra kế hoạch tác chiến mới.

Kết quả là khi lơ mơ choàng tỉnh lúc nửa đêm, đập vào mắt hắn là hình ảnh tôi trên đầu bê bết máu, mắt long lên sòng sọc. Một tay tôi siết chặt cổ hắn, tay kia giơ lên con dao phay khi sáng khi mờ cười điên loạn. Bên ngoài, trời đang đổ mưa, sấm chớp giật đùng đùng, rèm cửa sổ tung bay phấp phới vừa vặn trở thành cảnh nền phụ hoạ đắc lực. Tôi cười trên bụng hắn, đưa lưỡi liếm dọc con dao một cách thèm thuồng. Rõ ràng hắn đang sợ đến thất kinh hồn vía, vì thân thể hắn đột ngột cứng lại. Tuy phản ứng này rất nhỏ nhưng sao có thể qua khỏi đôi mắt cú vọ tinh tường của tôi. Tôi cười thâm, đôi bàn tay lạnh như băng bắt đầu di chuyển từ cổ đến ngực hắn. Nghe đồn nhiệt độ của người âm có thể khiến người sống nổi da gà, lạnh sống lưng, nên tôi cứ cố gắng áp sát tay mình vào cơ thể hắn, chà xát tới lui nhằm tăng thêm cảm giác. Y như rằng chẳng mấy chốc hắn đã hé miệng thở gấp.

“Cậu muốn kích thích tôi à?”

Tên này đúng là hoảng loạn đến mức quên bống cách dùng từ cho chính xác luôn rồi. Tôi tự động diễn giải cái câu nói tối nghĩa kia của hắn thành: “Cậu làm tôi sợ chết khiếp! Từ trước đến nay tôi chưa từng thấy con ma nào vừa kinh khủng lại vừa oai như cậu!” Ừm, câu thứ hai là tôi tiện đà thêm vào. Tóm lại là tôi sắp sửa cán đích cái mục tiêu đoạ hắn xón tè rồi đây.

Đêm qua, khi bị hắn ghì xuống sàn nhà, tôi thật sự đã sợ chết khiếp. Thế nên tôi cũng bắt chước tư thế ấy, từ khoá ngồi trên bụng hắn dần chuyển sang nằm sấp xuống, dán sát vào hắn. Thật ra tôi rất muốn cầm con dao phay luyện vài đường cơ bản trên người cái tên chết tiệt này, nhưng nếu làm vậy kẻ thảm thương nhất sẽ là tôi. Ma quỷ có thể đánh vào tâm lý con người, đoạ cho người sống chết đứng, nhưng nếu cả gan giết chết họ thì sẽ bị âm binh đầy xuống địa ngục, chịu cực hình đau đớn. Con dao này chẳng qua chỉ là đạo cụ đi kèm chứ chẳng đem lại cái tích sự gì cho đời. Tôi quăng nó sang một bên, thô lỗ luồn cả hai tay vào trong áo hắn bắt đầu sờ soạng, mục đích khiến hắn lạnh run lên. Nhớ lại thì tên khốn này đã chà đạp tôi cả đêm không ngừng nghỉ, tôi quyết định lần này sẽ hào phóng trả đủ cả vốn lẫn lãi, làm hắn cuối cùng phải nghẹn ngào tuôn trào dòng nước (không phải từ mắt). Tôi cúi xuống thêm chút nữa, đến khi môi chạm hắn vào tai hắn mới hạ thấp giọng thì thầm:

“Chúng ta sẽ cùng thức trắng đêm nay.” Đúng vậy. Tôi phải dành trọn cả đêm để mà vùng lên giành lại quyền thế trong cái nhà này. Làm đàn ông, quan trọng là phải có chỗ đứng.

Tên chết tiệt tỏ ra hoảng hốt rõ rệt. Hắn như bị thôi miên, ngậy ngốc nhìn chằm chằm vào tôi. Ngực hắn phập phồng dữ dội, còn yết hầu cứ lặn lên lộn xuống nuốt nước miếng khan. Nhìn hắn thảm thương như con chó run rẩy trong ngõ cụt thế này, thấy cũng tội, mà tôi khoái thấy mặt mày. Nếu biết trước hắn dễ dàng bị kích động như thế, tôi đã dùng chiêu này từ thời Napoleon luôn rồi. Nhưng như vậy đã đủ làm hắn tè ra quần chưa nhỉ? Tôi tò mò dịch chuyển bàn tay bấy giờ vẫn đang xoa trên ngực hắn xuống dưới để kiểm tra.

Bàn tay tôi lổ lớt qua vùng bụng (ái chà, bình thường trông hần hơi gầy, ai ngờ lại có vòng bụng sáu múi hần hoi), luồn xuống lớp vải quần lót (chất liệu vải tốt thật. Đúng là thứ đại gia đắt tiền như đắt vàng mã, quần lót mà cũng đua đòi hàng hiệu), chậm chậm tiến về đích đến chuẩn bị giao lưu với thằng cu Tí nhà hần...

Tên chết tiết này giờ vẫn đang thoát xác đột nhiên giật mình nhập lại hồn vía, kéo tay tôi ra. Trong lúc tôi còn bất ngờ chưa kịp phản kháng, hần nhanh chóng rút lấy cái khăn lót tử đầu giường bọc cục phân lại, tiện thể lau sạch vết máu- thật ra là tương cà chua trên đầu tôi.

“Ngủ đi.” Cầm hần đặt trên trán tôi, chỉ cách cục phân một tấm vải lót tử mỏng manh. Tên này đúng là quái vật mà, chứ người bình thường làm sao chịu được tiếp xúc thân mật với phân ở khoảng cách gần như vậy. Tôi giãy nảy muốn thoát ra, nhưng tay chân hần đã choàng qua quần chặt tôi như gọng kiềm.

“Thả ra mau! Tôi chưa trả thù xong.”

Giọng nói vẫn còn hơi run run của hần truyền xuống từ trên đỉnh đầu.

“Khuya rồi. Mai chơi tiếp.”

“Ai thèm chơi với anh? Tôi đang báo thù! Ê, thả ra! Chúng ta chưa thân đến mức ngủ chung giường đâu.”

Hần khinh thường không thèm trả lời nữa. Sau một hồi luyên thuyên chửi rửa mà không nhận lại hồi âm, tôi dần thấm mệt. Vì cục phân- trung tâm sức mạnh của tôi đã bị che mắt, hơi ẩm của chăn mền và nhiệt độ cơ thể khác thường của hần cộng với tiết trời lạnh lẽo, mưa bão bập bùng ở bên ngoài làm tôi cảm thấy thật dễ chịu. Khi còn sống tôi chuyên gia ngủ nướng, cứ hễ trời lạnh là rúc trong chăn như kén tắm, dù có động đất, sóng thần hay núi lửa cũng đừng hòng chia cách tình yêu giữa tôi và chăn ấm nệm êm. Đã lâu rồi mới có lại cảm giác ấm áp này, lòng tôi bỗng chốc bồi hồi xao xuyến.

Đầu tôi bị ép chặt vào lồng ngực rắn chắc, trước mũi vương vẩn mùi sữa tắm thơm tho. Trước đây khi đi siêu thị, tôi có gặp nhãn hiệu sữa tắm này, ngửi mùi một lần thì nghiện luôn. Nhưng khi nhìn vào giá tiền, tôi giật bắn người, bàn tay run rẩy làm rơi cả chai sữa tắm. Khốn! Sữa tắm mà cũng đắt như vậy, xấp xỉ tiền tiêu vặt một tháng của tôi. Khi về nhà xin tiền thì bị mẹ mắng cho một trận, đại loại là “mới tí tuổi đầu đã đua đòi; xà bông trong nước có bảy ngàn rưỡi một cục sao không mua, lại đi ủng hộ hàng nước ngoài mắc như quý; có biết nhà nước đang đẩy mạnh chiến dịch người Việt Nam dùng hàng Việt Nam không hả”, vân vân và mây mây. Mẹ tôi tính tình tàn tiện, hay la mắng thế thôi, chứ thực ra thương tôi lắm. Cái ngày phát hiện ra thi thể tôi trong bồn cầu, bà đã ôm tôi ngất lên ngất xuống. Có thể ôm một cái xác dính dáp toàn phân nhão nhoẹt mà khóc đau thương như thế, đủ để biết tình yêu của người mẹ cao cả đến nhường nào rồi. Ba tôi bình thường hướng đến hình tượng người đàn ông thành thực kiệm lời, thế mà hôm ấy cái bể nước mắt của cả đời ông được mở van, tuôn ra xối xả, đến nỗi hàng xóm nếu không biết lại tưởng nhà có đám tang. À thì nhà có đám tang thật.

Phải biết rằng quá trình bài tiết chất cặn bã là một trong ba cái sướng của con người, thế mà ba mẹ tôi mỗi lần vào nhà vệ sinh đều chỉ đứng tần ngần thật lâu. Cũng phải, ai lại có can đảm phóng uế vào nơi con trai mình đã nhúng đầu vào chết bất đắc kỳ tử cơ chứ. Thế là cuối cùng họ quyết định chuyển đi. Đã lâu không gặp, không biết bây giờ họ có khỏe không, còn nhớ thằng con ngỗ ngược này không...Tôi lan man suy nghĩ đủ chuyện trên trời dưới đất, càng ngày càng lạc đề đến nỗi quên cả ý định giãy ra khỏi người hần. Sau cùng thì đầu óc mơ mơ hồ hồ, ngủ một mạch đến tận sáng.

5. Chương 5-1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(Hình minh họa do tác giả vẽ)

Từ đó về sau, tôi và tên chết tiết mỗi đêm đều đầu ấp tay gối...À không, chung chăn chung gối... Thôi bỏ đi, thành ngữ gì gì đó phiền phức chết đi được. Tóm lại, chúng tôi bắt đầu ngủ chung một giường. Cũng không

phải là tôi giảng hoà với hắn, chỉ là tiết trời dần trở lạnh, mà tôi thì khoải ngủ nướng trong chăn, nên tiện thể xem hắn như công cụ làm ấm giường mà thôi.

Chúng tôi vẫn diễn màn Tom and Jerry mỗi ngày. Những khi buồn chán, tôi thường làm bầu không khí thêm phần sinh động bằng cách đổi cả phê trong cái ly hắn sắp uống thành xì dầu, xé bướm tài liệu quan trọng của hắn, dùng từ ngữ đồi trụy nhấn tin gạ tình một đêm với mấy cô em trong danh bạ (bao gồm cả chị và mẹ) hắn, thả chuột vào tủ quần áo hàng hiệu của hắn, nhét gián vào quần xì, tiện thể vẽ luôn mặt mèo cho hắn trong khi hắn đang ngủ, và một số hành động nhỏ nhặt tương tự. Đây, chuyện chỉ có thể mà lúc nào hắn cũng nhăn nhó như kiểu tôi đối xử với hắn tệ bạc lắm vậy, lại còn giở thủ đoạn trả thù tôi.

Có một lần hắn thật sự đem máu chó về nhà. Tôi nhớ lại kinh nghiệm đợt trước, cứ nghĩ đây là nước dầu nên vênh mặt lên bảo hắn: “Ấu trĩ! Người khôn không dùng một chiêu hai lần.” Đến khi hắn dí sát tô máu vào mặt tôi, nghe mùi tanh tươi bốc lên, tôi mới biết nó là “hàng thật giá thật”, thế là lại lăn quay ra bất tỉnh.

Một lần khác, tôi chui tọt vào bồn cầu định bụng hù dọa hắn. Tôi nghĩ, khi hắn mở nắp bồn cầu, nhìn thấy cái đầu tôi trong đó, thế nào cũng bị dọa sợ mất mật. Ai ngờ lúc cái nắp được mở ra, một dòng nước màu vàng quen thuộc mà ai-cũng-biết-là-nước-gì-đấy lập tức chảy thẳng vào mặt tôi, chui tọt vào cái miệng mở to đang chuẩn bị nói “Hù!!!” của tôi. Mặc dù tôi là ma bồn cầu, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi thấy ổn nếu bị người ta tề lên đầu lên cổ như vậy. Thế nên, tôi nổi giận đùng đùng.

Người xưa có câu “đầu giường cãi nhau, cuối giường làm hoà.” Hình như câu này dùng cho vợ chồng mới phải, nhưng cái đầu cặn kiệt ca dao tục ngữ như tôi chỉ nghĩ được đến thế thôi. Nói chung là mặc dù tôi và hắn có chí choé đến đâu, mọi chuyện đều được xí xoá khi lên giường. Có lúc tôi càn quấy dữ dội đến mức hắn chỉ còn thiếu mỗi học máu mà chết như cái anh Lương Sơn Bá bên Trung Quốc thôi, nhưng cứ đến đêm là hắn sẽ phụng phịu gọi tôi lại cùng ngủ. Hoặc khi tôi nổi giận, định bụng phá nhà phá cửa, thì tên chết tiệt lại tung ra tuyệt chiêu. Hắn để ngực trần, nửa nằm nửa ngồi trên giường, hé lên một góc chăn bày ra tư thế mời gọi. Đáng ra tôi chả thèm quan tâm đâu, vì cả hai đều là đực rựa; tên này đẹp trai cách mấy vẫn ngực sân bay mông đường ray, làm sao so với mấy cô người mẫu điện đôi dào nước tuôn trào trên tạp chí playboy được. Nhưng cái chính là tôi chết mệt mùi sữa tắm trên người hắn rồi, so với Càn Long mê Hàm Hương có lẽ cũng chỉ đến thế thôi. Biết thế, tên càn chớn này còn gian xảo giấu mất chai sữa tắm đi, nên nếu muốn hít hà cái mùi thơm đó, tôi chỉ còn cách chui vào lòng hắn ngủ ngử. Cảm giác này giống như con nghiện lâu năm phải dựa dẫm vào thuốc phiện để cầm hơi vậy, làm tôi rất khó chịu. Vì vậy, tôi bí mật tàng hình theo hắn vào phòng tắm, xem rốt cuộc hắn để sữa tắm ở đâu. Sau khi dành ra tổng cộng bốn mươi hai phút từ cởi quần áo, kỳ kỳ rồi lại cọ cọ, xối nước, cọ cọ chuyển sang kỳ kỳ, đến khi ra khỏi bồn tắm hắn mới lén lút cạy một miếng gạch lát nền rồi giấu chai sữa tắm xuống khoảng trống phía dưới. Tôi tự hỏi cái chai sữa tắm kia có phải là vật gia truyền hay của hồi môn ông tổ ba đời truyền lại cho hắn hay không, vì sao phải mất công mất sức giấu kĩ còn hơn mèo giấu cứt như thế? Kiểu này thì thám tử lừng danh Conan cũng quỳ xuống vái hắn làm sư phụ chứ đừng nói chỉ đến tôi. Nhưng khi hí ha hí hửng lựa lúc hắn không có ở nhà mà cạy miếng gạch lôi chai sữa tắm ra ngửi, tôi cảm thấy mùi không giống. Cái mùi tôi thích thì ra lại là mùi sữa tắm cộng với mùi cơ thể hắn kia. Kết quả là tôi đành tiu nghỉu chấp nhận “dựa hơi” hắn mà sống tiếp vậy.

Tuy nhiên, cái làm tôi thắc mắc là, tôi thích ngủ với hắn đơn giản vì hắn ấm, nhưng cơ thể tôi lạnh lẽo như vậy, mắc mớ gì hắn cứ ưa ôm mỗi đêm? Hơn nữa, hắn không những ôm mà còn xoa xoa sờ soạng đủ kiểu, nhột chết đi được. Nghĩ mãi không ra, tôi đành kết luận lý do là vì hắn bệnh hoạn, thích ngủ chung với xác chết. Biết ngay là thằng cha này có bệnh mà, gu nặng không chịu được. Hôm nay tên chết tiệt có việc bận nên về trễ, làm tôi mất đi đối tượng để vui chơi giải trí. Tôi buồn chán lướt qua lướt lại từ phòng khách đến phòng ngủ, từ phòng ngủ vào nhà vệ sinh, từ nhà vệ sinh quay lại phòng khách lần này đã là lần thứ mười bảy. Khi chuẩn bị bắt đầu cuộc hành trình thám hiểm quanh nhà lần thứ mười tám, trong không trung truyền đến giọng nói quen thuộc:

“Nhóc con!”

6. Chương 5-2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(Hình minh họa do tác giả vẽ)

Hôm nay tên chết tiệt có việc bận nên về trễ, làm tôi mất đi đối tượng để vui chơi giải trí. Tôi buồn chán lướt qua lướt lại từ phòng khách đến phòng ngủ, từ phòng ngủ vào nhà vệ sinh, từ nhà vệ sinh quay lại phòng khách lần này đã là lần thứ mười bảy. Khi chuẩn bị bắt đầu cuộc hành trình thám hiểm quanh nhà lần thứ mười tám, trong không trung truyền đến giọng nói quen thuộc:

“Nhóc con!”

Một cái bóng xuyên qua cửa chính, vui vẻ lướt về phía tôi. Đây chính là anh Năm Lũng Lẳng- con ma ở chung cư đối diện, cũng chính là thần tượng của tôi. Mặt mũi anh trải đầy những vết sẹo ngoằn ngoèo nhìn qua như một tổ đĩa no tròn đang liên tục ngúng nguẩy, thân thể thì bê bết những máu me. Đặc biệt, phần cổ chỉ còn ba xăng ti nữa thì xem như đứt lìa khỏi thân, làm cái đầu anh chúi ngược xuống dưới, lủng la lủng lẳng mỗi khi anh di chuyển. Cứ lướt được vài ba mét, anh lại phải dùng tay dựng đứng cái đầu lên, đưa nó về ngay ngắn trên cổ. Còn nhớ sau khi tôi chết không lâu, lần đầu tiên nhìn thấy tạo hình dữ tợn mang đầy tính nghệ thuật này, tôi lập tức quỳ mọp xuống vái lia lịa, miệng liên tục van xin “Đừng hại tôi, đừng hại tôi”. Sau đó thì được anh nhận làm đồ đệ, dạy cho rất nhiều tuyệt kỹ dọa người. Muốn tung hoành giang hồ, thống trị cả cõi người lẫn cõi âm thì phải ác độc, thâm hiểm, tàn bạo, vô liêm sỉ, vô nhân tính, vô tri vô giác, và vô số các loại vô khác. Đó chính là mục tiêu làm ma mà tôi hướng đến. Tuy nhiên, trở ngại về ngoại hình, nói toẹt ra là cái cục phân mãi mãi trường tồn theo năm tháng trên đầu đã gây ra cho tôi không ít khó khăn trên bước đường đạt đến mục tiêu nói trên.

Anh Năm Lũng Lẳng cười khà khà vỗ vai tôi:

“Lâu không gặp nhỉ. Đạo này chú mày có dọa được đứa nào chưa?”

Tôi chột dạ cúi đầu. Dọa thêm thì chưa có, mà bị dọa thất kinh hồn vía thì có rồi. Thật ra trước nay tôi đã thành công làm ai kinh sợ bao giờ đâu. Lần đầu tiên thực tập kỹ năng nhát ma, tôi có thử dọa một ông chú U40 vừa bước ra từ tiệm tạp hoá. Thấy tôi, ông ta chỉ chắc lưỡi lắc đầu:

“Thanh niên thời nay loạn thật, đam mê nổi tiếng quá mà trò gì cũng chơi, một gì cũng thử, ngay cả đội phân lên đầu mà cũng dám làm. Tôi nói này, cậu thương cha thương mẹ thì sống cho tử tế, dẹp ba cái trào lưu quái dị này đi”. Nói xong, ông chú chấp tay đi mất.

Thắng không kiêu, bại không nản. Tôi tiếp tục tìm đến một đối tượng mới- chính là người đầu tiên thuê trọ sau khi cha mẹ tôi chuyển đi. Người này là nữ, sống một mình, lúc nói chuyện với chủ nhà trọ thì trông vô cùng yếu đuối dịu ngoan. Vậy mà đêm đến, khi nhìn thấy tôi đang cật lực trợn mắt há mồm, hai tay đưa song song trước mặt giả dạng cương thi, cô ta liền hùng hổ xắn tay áo để lộ cơ chuột cuộn cuộn cùng hình xăm rồng rắn uốn lượn, quát lên:

“Thằng ăn trộm này dám vào nhà bà cơ à? Đạo này thiếu đòn phải không?” Sau đó thì lập tức dùng tư thế của vận động viên chạy điền kinh chuyên nghiệp phóng về phía tôi, làm tôi cuống lên lủi thủi vào tường, ba ngày ba đêm không dám lộ đầu ra. Mãi đến khi anh Năm Lũng Lẳng xuất hiện với cái đầu lủi lủi qua lại, cô ta mới sợ hãi người chấp tay lạy lia lịa, nói “Xin đừng hại tôi, xin đừng hại tôi.” Cái cảnh này hình như hơi quen...

Mười sáu người trọ trước đây cũng hoàn toàn do anh Năm Lũng Lẳng đuổi đi, còn tôi chỉ tàng hình đứng một bên sùng bái ngắm nhìn. Lần này chắc cũng phải nhờ đến sự trợ giúp của anh mà thôi. Dù rằng đuổi tên chết tiệt đi thì tôi thiếu mất vật giữ ấm cho mùa đông, nhưng nghĩ đến những điều trời không dung đất không tha hẳn đã gây nên cho mình, tôi quyết định đem mọi chuyện ra kể cho anh Năm Lũng Lẳng. Nghe xong, anh tức giận quát:

“Đúng là không xem ai ra gì! Chú để đấy anh xử thằng này!”

Chúng tôi cùng nhau bàn bạc nghĩ cách hành hạ tên chết tiết một phen. Càng nói càng hăng khí, cả hai đều không chú ý đến tiếng mở cửa rất nhẹ sau lưng. Anh Năm Lũng Lẳng đưa ra một chiếc đĩa CD:

“Anh sẽ nấp vào trong tủ quần áo, đợi nó mở cửa ra thì vỗ đến chụp chân nó. Chú nhận nhiệm vụ bắt cái đĩa nhạc đám ma tuyển chọn này lên cho nó rùng rợn.”

Mắt tôi hấp háy tràn đầy ngưỡng mộ cùng sùng bái:

“Sếp đúng là thần tượng của đời em. May cho hắn là chúng ta không thể giết người, nếu không thì...”

“Thì sao?” Một giọng nói đột ngột vang lên từ đằng sau, làm tôi và anh Năm Lũng lẳng giật bắn mình.

Chúng tôi cùng nhau chậm chậm xoay đầu lại. Tên chết tiết đã đứng trước cửa từ bao giờ, vẻ mặt cực kỳ khủng bố. Trước nay dù tôi có càn quấy thế nào, hắn vẫn tức giận trong phạm vi cho phép, cùng lắm thì dọa nạt tôi vài ba câu rồi đầu lại vào đấy. Lần này thì khác. Miệng hắn tuy đang mỉm cười, nhưng ánh mắt như quỷ sứ khát máu đang nhìn chòng chọc con mồi làm cho không khí xung quanh âm u và đặc quánh lại. Kể ra thì có tên này trong nhà đúng là tiết kiệm được cả mở chi phí. Mùa hè không cần bật quạt máy hay điều hoà, chỉ cần hắn đứng nhìn như vậy cũng đủ mát lạnh từ chân tơ đến kẽ tóc rồi. Tôi nuốt nước miếng cái ực, nghe tiếng anh Năm Lũng Lẳng thốt lên ngay bên cạnh:

“Ma cà rồng! Nó còn treo ngược lên trần nhà nữa kia!”

“Đó là do đầu anh chúi xuống đất.” Tôi nhanh chóng sửa lời, đồng thời giơ tay lên giúp anh đưa cái đầu về vị trí cũ. “Hắn chính là thằng cha em nói đấy. Anh Năm mau dạy cho hắn một bài học.”

Nghe thấy lời cảnh tỉnh của tôi, anh Năm Lũng Lẳng mới dần dần lấy lại bình tĩnh. Khi đã hoàn toàn xác nhận người đứng ở cửa không phải ma quỷ, anh trở mình một trăm tám mươi độ, từ run rẩy như cây sậy chuyển sang đứng vững mạnh như rồng như hổ:

“À hoá ra đây là thằng cướp địa bàn của đàn em tao. Bây giờ mày muốn rút ra khỏi nhà hay muốn sum họp cùng cụ tổ? Khôn hồn thì...”

Trước khi anh Năm Lũng Lẳng tuôn ra một tràng những lời đe dọa, tên chết tiết đã băng quơ hỏi một câu tưởng- chừng- không- ăn- nhập- nhưng- thực- chất- cực- kỳ- ăn- nhập:

“Khoan mà... Cậu cũng sợ máu chó chứ nhỉ?”

“Máu chó” đúng là từ khoá mang lực sát thương mãnh liệt đối với tất cả các loại ma. Cái vẻ mặt của anh Năm Lũng Lẳng lại một lần nữa quay ngoắt một trăm tám mươi độ từ hùng hực khí thế chuyển về tái nhợt trắng xanh. Anh lắp bắp:

“Máu...máu chó? ”

“Ừ. Tôi có một ít trong tủ lạnh. Không nhiều lắm đâu, vừa vặn hoá kiếp cho cậu.” Tên chết tiết nở ra nụ cười từ bi hỉ xả, nhưng đôi mắt vẫn tiếp tục phóng ra tia lạnh âm độ khiến tôi và anh Năm Lũng Lẳng theo bản năng lui về sau một chút. Chết thật! Hình như lần trước hắn mua máu chó về, đúng là còn cất trong tủ lạnh, nói là để khi nào cần thì dùng. Lúc ấy tôi cứ canh me thủ tiêu cái tô ấy mãi, nhưng cứ mở cửa tủ, nhìn thấy màu đỏ ảo diệu ấy thì lập tức run rẩy đóng cửa lại, sau vài ngày thì từ bỏ ý định ấy luôn.

Trong lúc chúng tôi chần động chưa kịp phản ứng, tên chết tiết ung dung tiến đến mở cửa tủ lạnh lôi ra tô máu chó. Tay hắn khẽ lắc lắc làm vài giọt máu bắn ra rơi xuống đất, vương vãi lung tung. Trông hắn bây giờ chẳng khác gì mấy bà thím đi đánh ghen đang vung vẩy chai axit, mà tôi và anh Năm Lũng Lẳng đang sắm vai hai em bồ nhí non tươi bị bắt gian tại trận. Tôi hít một hơi lạnh nhìn chằm chằm vào bàn tay đang cầm tô máu của hắn, tự hỏi cái chất lỏng kia nếu mà dấy vào người mình thì da thịt mình có cháy nổ lép bép như bánh xèo trên chảo nóng hay không...

Anh Năm Lũng Lẳng đảo mắt suy nghĩ như đang đấu tranh tư tưởng mãnh liệt. Sau cùng, anh vỗ tay “A” lên một tiếng như sực nhớ ra chuyện gì rồi quay sang nói với tôi:

“Quên khuấy đi mất. Bây giờ anh phải về phù hộ cho má anh trúng con lô, không giúp chú mày được. Thằng này yếu xiù như cọng bún thiêu, chú tự xử đi nhé.” Nói xong, anh cẩn thận nhích giật lùi về phía cửa rồi

một hai ba chuồn thẳng. Đây chính là một ví dụ điển hình của câu nói nổi tiếng mà ông bà ta truyền lại để khuyên dạy con cháu: “Sống trên đời cần có một người bạn, để lúc hoạn nạn thì cùng nhau chạy loạn.”

(Ồ thật ra câu này không phải ông bà truyền lại đâu. Tôi tự sáng tác đấy...)

Nhìn bóng anh Năm Lũng Lẳng khuất dần sau cánh cửa, tôi cảm thấy “tình nghĩa anh em” đúng là hư ảo như gió thoảng mây bay... Khi tôi quay đầu chuẩn bị co giò bỏ chạy, tên chết tiệt đã lên tiếng ngăn chặn:

“Cậu nghĩ tốc độ lủi vào tường của mình và tốc độ máu bắn ra trong không khí, cái nào nhanh hơn?”

Sau bao ngày chung chấu chung gối, tôi đã phần nào nắm được tính cách biến thái của tên này. Khi hắn tỏ ra nhân nhố và khó chịu, nghĩa là thật ra hắn không hẳn đang tức giận. Nhưng nếu giọng hắn đột nhiên nhẹ nhàng như cô tiên xanh trong truyện cổ tích, và đôi môi lộ ra nụ cười mỉm chỉ phúc hậu như Phật Di Lặc phổ độ chúng sinh, thì đó mới chính là lúc hắn sắp sửa lên cơn bạo hành. Tôi vừa nghĩ cách thoát khỏi kiếp nạn cận kề trước mắt, vừa cố gắng nói mấy lời vô nghĩa để câu giờ:

“Bình tĩnh! Chuyện đâu còn có đó. Bây giờ anh rút cái tôi đi trước đã, chúng ta cùng đàm phán trong hoà bình. A khoan khoan, đừng có tới đây!”

Hắn như không thèm đếm xỉa đến lời nói lộn xộn của tôi mà tiếp tục bước lại, dồn tôi vào tường như con báo đen siết chặt vòng vây, sắp sửa vồ lấy con mồi. Một tay hắn chống lên tường ép chặt tôi lại, tay kia nâng lên tô máu chó kê sát mặt tôi.

“Cậu dắt trai về nhà.”

À... cũng không hẳn là trai. Phải nói là tôi dắt ma về nhà mới đúng.

“Cậu cùng cái tên hề nhìn đời lộn ngược ấy thông đồng với nhau.”

Đây gọi là “cùng nhau bàn bạc và lên kế hoạch cụ thể”. Đừng có nói quá như vậy chứ.

“Cậu muốn cầm sừng tôi.”

Khoan, “cầm sừng” không phải dùng để tả mấy thằng cha có vợ đi ngoại tình hay sao? Đúng là tên này mỗi lần mất bình tĩnh thì lại dùng từ hết sức bậy bạ. Nhưng đây không phải là lớp dạy ngữ văn, bây giờ tôi mà giúp hắn sửa sai, có khi hắn thẹn quá hoá giận rồi úp luôn tô máu chó lên đầu tôi thì toi cơm. Mùi máu tanh nồng xộc vào mũi làm tôi rợn người, nổi cả gai ốc. Trong cơn hoảng loạn tột độ, tôi bắt đầu lắp bắp đe dọa:

“Tránh ra mau! Nếu không tôi sẽ...sẽ...” Sẽ làm gì bây giờ nhỉ...

Hắn nhướn mày chế giễu:

“Trên người cậu không có vũ khí.”

Tôi đột nhiên bình tĩnh. Một tia chớp loé lên xé toạc màn đêm đen kịt như phong nền sau lưng thám tử Conan mỗi khi cậu ta nghĩ ra manh mối mới.

Ai nói tôi không có vũ khí?

7. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(Hình minh họa do tác giả vẽ)

Ai nói tôi không có vũ khí?

Vũ khí tuyệt mật của tôi thật ra được đặt ở nơi người ta gọi là “nguy hiểm nhất cũng là an toàn nhất”. Đúng vậy, đó là cái thứ đường kính bốn centi, quấn quanh ba vòng với màu sắc, kích thước và độ mềm dẻo

gần như đạt đến trình độ hoàn mỹ- phân cực cực. Bé cực à, cuối cùng mày cũng đã tìm ra được công dụng của mình, có thể uốn ngược ngẩng cao đầu mà đứng giữa trời đất được rồi.

Như tôi đã nói, phân cực cực là nguồn sống của linh hồn tôi. Hồn còn thì phân còn, hồn mất may ra phân mới ngủ. Nếu bị bóp méo hay chẹt ép, nó vẫn có thể trở lại nguyên dạng ban đầu; còn khi bị đứt ra hẳn khỏi tôi, thì ngay lập tức một cực phân nhân bản mới sẽ xuất hiện, thay thế cực cũ ngự trị trên đỉnh đầu tôi, như chưa từng có cuộc chia ly.

Khi vừa chết được vài ngày thì tôi chưa biết đến cái bí mật này, nên cứ cố gắng thoát khỏi cực phân bằng cách ném nó vào bồn cầu rồi xả nước cho trôi đi. Nhưng tre già măng mọc, cực này vừa hy sinh, cực khác đã giáng trần. Cầu đã nghẹt, tay đã mệt mỏi mà phân vẫn sinh sôi bất tận như niêu cơm Thạch Sanh; chỉ khác một điều: cơm Thạch Sanh dùng để ăn, còn phân, thì dùng để trét.

Ngoài lề một chút, xin nói sơ qua về một thú vui tao nhã thời cấp ba của tôi. Khi còn sống tôi có rất nhiều bạn bè, cứ vài tuần lại đi dự sinh nhật một lần, mỗi lần đều kết thúc bằng cuộc chiến trét bánh kem khốc liệt đến nỗi có khi về nhà ba má còn nhận không ra. Vì vậy, nếu nói về kinh nghiệm trét kem, tôi chịu đứng thứ hai, không ai đứng thứ nhất. Trét làm sao cho chuẩn xác, lượng kem vừa phải, kem dính lâu và bền trên mặt chính là kỹ năng tôi đã tốn biết bao mồ hôi và công sức mới luyện thành. Thế mà khi đi khoe với bạn bè, chúng nó toàn bêu môi khinh bỉ: “Cái nghệ thuật trét kem của mày vô dụng còn hơn vé số đã hết hạn ba tháng, đáng bị vứt xó rác!”, làm tôi ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa. Không ngờ đến nay đã có thể moi cái nghệ thuật này từ xó rác lên mà dùng, tôi thật sự cảm động suýt khóc.

Tóm lại, nếu đem phân cực cực đã đạt đến đỉnh cao của sự hoàn mỹ khéo léo kết hợp với nghệ thuật trét kem tinh tế, thì kết quả là như sau:

Tôi thừa dịp tên chết tiết lơ là cảnh giác, đột ngột giơ tay lên đầu dùng tốc độ ánh sáng chớp lấy cực phân, rồi bày ra tư thế chuẩn nhất của chiêu thức giáng long thập bát chưởng học được từ mấy bộ phim Tàu, vung tay hướng cực phân lên mặt hắc mà trét. Đảm bảo sau cú này mặt mũi hắc lập tức ngập chìm trong một bãi nhầy nhụa nhờn nhờn, còn được khuyến mãi cho mùi hương đặc biệt. Dù cho hắc có rửa mặt bằng nước cam lộ của Bồ Tát thì cái mùi này vẫn sẽ như oan hồn luẩn quẩn bám lấy hắc, đầu độc thính giác của hắc, ám cho hắc thành tâm thần phân liệt. Đây chính là kế hoạch trả thù hoàn hảo nhất từ trước đến nay của tôi.

Tuy nhiên tôi đã đánh giá quá thấp khả năng phản ứng nhạy bén của tên này. Hắc hơi giật mình nhưng rất nhanh đã kịp thời lách người né tránh, mà một phần cũng do hắc quá cao nên cú tung chưởng của tôi lệch ra khỏi mục tiêu ban đầu là mặt hắc mà đáp xuống cổ áo hắc, sau đó kéo một đường dài nhào nhoẹt xuống tận mạn sườn. Rõ ràng chỉ dấy vào áo mà thôi, thế mà tên chết tiết đã có dấu hiệu chết đứng như Từ Hải. Hắc đứng chết trân nhìn vào cái đồng bầy nhầy ướt trên áo đang từ từ nhều lỏng tổng xuống sàn nhà, vẻ mặt như là đang phải chịu đựng cú shock tâm lý quá lớn.

Thừa lúc tên chết tiết còn đơ ra như tượng gỗ, tôi hơi cúi đầu lách qua người hắc rồi bay trời chết ra khỏi nhà. Vừa xuyên qua khỏi cửa đã nghe tiếng bước chân gấp gáp chạy theo phía sau lưng cùng tiếng rống lên điên tiết của hắc. Lần này tôi thực sự đã gây nên chuyện lớn rồi. Nếu bị hắc bắt được, nhẹ thì bị tạt máu chó, nhanh chóng giải thoát, nặng thì... Tôi rùng mình, tiếp tục cầm đầu cầm cổ bay đi.

Vậy là tôi, lần đầu tiên trong đời, chính thức bỏ nhà đi bụi.

Nhưng mà đi đâu bây giờ? Tôi đứng tần ngần giữa ngã ba đường nhìn dòng xe cộ nối đuôi nhau qua lại. Từ khi chết đến nay tôi rất hiếm khi ra ngoài giao lưu kết bạn, anh Năm Lũng Lẳng chính là người bạn duy nhất của tôi. Nhưng theo tình hình hiện tại, để tránh phiền phức, anh ấy hẳn là đã núp êm ở cái xó xỉnh nào rồi.

Đi một mình trong đêm khuya thanh vắng, lại còn mưa phùn rả rích, lá rơi xào xạc, cảm giác đúng là ảm đạm thê lương vô cùng. Nếu lúc này tôi bình tĩnh lại một chút, giả vờ ôm chân tên đó năn nỉ khóc lóc rồi nịnh bợ vài ba câu thì bây giờ đâu đến nỗi phải lang thang đầu đường xó chợ như thế này... Chết tiết! Từ bao giờ tôi lại có thói quen ôm chân bợ đít cầu xin tha thứ vậy chứ? Đúng là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, ở lâu với biến thái thì đầu óc cũng hỏng hóc ít nhiều. Tôi nhất định phải chấn chỉnh lại bản thân đi thôi.

Mãi đắm chìm trong dòng suy nghĩ, khi giật mình thức tỉnh, tôi nhận ra mình đã trôi lượm thượ đến khu nghĩa trang từ lúc nào. Nơi này nằm biệt lập với phố phường, không đèn không điện, xung quanh mọc đầy cây cỏ rập rập. Trong màn đêm tối như hũ nút, những nấm mồ lúc tỏ lúc mờ dường như toả ra âm khí đậm đặc đến ngột thở. Tôi nuốt một ngụm nước miếng, liên tục xoay đầu sang trái phải quan sát tình hình. Phim kinh dị lấy cảm hứng từ bãi tha ma không hề hiếm, giống như bắt ve trên lông chó ghẻ vậy, tiện đâu đến sạp bán đĩa quơ đại cũng trúng mấy bộ. Hiện tại, hình ảnh ma quái chập chờn trong mấy bộ phim kia cứ không ngừng thay nhau nhảy múa trong đầu tôi. Theo như trong phim, những con ma thường xuất hiện một cách lặng lẽ và bí ẩn, thường là ở ngay sau lưng. Sau đó, chúng nó sẽ nhẹ nhàng trườn đôi bàn tay đầy máu me hoặc khô quắp khô queo lên vai nhân vật chính, mò dần về phía cổ, rồi chậm chậm siết lại...

Vừa nghĩ đến đó, trên vai tôi dường như xuất hiện sức nặng vô hình. Một bàn tay xám ngắt trụi đang siết chặt lấy bắp vai tôi, vỗ nhẹ nhẹ theo nhịp. Bà mẹ nó, bình thường mơ trúng vé số thì chẳng bao giờ ứng nghiệm, vừa nghĩ đến ma là lập tức có ngay một em. Trên cái cõi đời này có còn tồn tại công lý nữa không hả?

Tôi quay phắt người lại, chỉ thấy một khuôn mặt to bè đang dí sát lại, cách mũi tôi chừng ba cen ti. Tóc nó dài đến tận chấm lưng, vài sợi rũ xuống loà xoà trước đôi mắt trợn trừng chỉ toàn trắng liên tục nhấp nháy. Sau lưng nó, mấy hồn ma khác cũng lần lượt hiện ra, đều một bộ dạng quái dị; con thì có hai cục bướu lúc lắc ngay dưới cổ, con khác lại le cái lưỡi bị đứt cụt ngắn ra làm máu me chảy nhều nhại xuống đất.

“AAAAAAAAAAAAAAAAA”

Tôi ngã ngửa về sau, liên tục hét lên đầy kinh hoảng. Như vậy đúng là quá kích thích rồi đi! May mà tôi đã đi đời nhà ma, không còn khả năng chết lại lần hai, nếu không cũng bị mấy con ma này dọa cho lợm hồn xuống âm phủ luôn mất. Con ma hơi giật mình, nhìn tôi kỳ quái:

“Ăn cái giống gì mà la dữ vậy cha? Tôi tính ra chào hỏi ma mới thôi mà.”

“Hả?” Tôi há hốc mồm, chưa kịp hiểu mô tê gì sất.

Con ma nữ hừ mũi, chỉnh lại tóc tai cho gọn gàng rồi chĩa chĩa trán tôi:

“Tôi đây không tởm cái đầu phân của cậu thì thôi, cậu dám chê mặt tôi khó coi à?”

Tôi run rẩy chỉ tay vào đôi mắt trợn tròn, hai con ngươi chỉ còn lấp ló ở hai bên đuôi mắt của nó. Nó đau đốn ồm ngực, ra vẻ như bị tổn thương sâu sắc:

“Mắt tôi lác bẩm sinh.”

Bàn tay tôi vẫn dao động trong không trung, chỉ về con ma với hai quả bướu khổng lồ thông xuống từ cổ đến tận bụng, nặng đến nỗi nó phải khom lưng mà đi.

“À, cô ấy phẫu thuật thẩm mỹ, đi bơm ngực trúng đợt khuyến mãi, bơm cỡ lớn lấy tiền cỡ nhỏ. Mà thằng cha bác sĩ làm ăn nhiệt tình quá, ngực người mà làm như bánh xe đạp, bơm tới bơm lui cuối cùng phòi cả silicon, bắt đắc kỳ tử...”

Ngón trỏ của tôi tiếp tục chuyển hướng sang con ma có cái lưỡi cụt ngắn đỏ lỏm đang thở khò khè...

“Cô này mới gọi là xui. Vừa quen bạn trai được vài ngày, đang hí ha hí hửng hôn kiểu Pháp dưới gốc dừa bên bờ biển thì trái dừa nó rơi trúng đầu, thế là răng cắn chặt vào lưỡi, hồn lìa khỏi xác.”

Bên cạnh con ma đứt lưỡi còn có một con ma nam, nhìn qua có vẻ khá bình thường, không máu me dị dạng như đám còn lại. Nhưng khi hắn há miệng ra cười toét với tôi, tôi lập tức hít sâu một hơi. Trong họng hắn có tận hai cái lưỡi đang thi nhau lúc lắc như đuôi thằn lằn. Con ma mất lác nhìn thấy phản ứng dữ dội của tôi thì tiếp tục giải thích:

“Đó là bạn trai của cô đứt lưỡi. Lúc trái dừa rơi xuống, lưỡi cô đứt lìa ra, chui tọt vào họng anh, thế là anh bị nghẹn, sau hai ba phút giấy đàn đập đập như con cá chạch thì quy tiên theo, chết đẹp cả đôi.”

“...” Tôi cứng họng. Đúng là núi cao còn có núi cao hơn. So với thân thể hiển hách của mấy con ma này, kiểu chết nhúng đầu vào bồn cầu của tôi thật sự chỉ như hạt cát trong sa mạc, như nốt nhạc trong bản trường

ca, hoàn toàn không thể sánh bằng.

Người ta nói tốt gỗ hơn tốt nước sơn thật chẳng sai, mấy con ma này tuy mẫu mã bên ngoài có hơi trục trặc kĩ thuật nhưng được cái thân thiện, chào hỏi nhau vài câu đã thành thân quen. Con ma nữ có bộ ngực lồô thông lồ ra từ trong nắm mồ của mình vài cái bánh môm xanh môm đỏ và một đồng hồ tạp mấy thứ gì đó đen đen, rồi đẩy tất cả về phía tôi. Khi tôi đang định nhắc nhở nó rằng hiện tại đã quá giờ đi đổ rác, nó đon đả chỉ vào cái đồng hồ kia và chân thành mời tôi “thưởng thức”. Nhìn nó không có vẻ gì là đang đùa, trái lại trên mặt còn thể hiện rõ ràng ý tứ: “Nể mặt nhau lắm chị mày mới mời đấy nhé!”. Tôi rùng mình, liên tục xua tay từ chối. So với thức ăn của con người thì mấy cái thứ kia đúng là một đồng hồ tở. Thật ra ma không có nhu cầu ăn uống phiền phức như con người, không ăn vẫn tươi non roi rói, nhưng hằng ngày tên chết tiệt vẫn tìm cách che cộ phân đi để tôi có lại vị giác rồi bắt tôi cùng dùng bữa. Mới đầu, với âm mưu ăn cho sạt nghiệp cả dòng nhà hần, tôi khoa trương múa đũa như Ngô Không múa thiết bả, loáng một cái đã khoắng sạch thức ăn vào bụng. Hằng ngày đều đặt món ở nhà hàng cao cấp, mỗi lần đặt đến năm, sáu món, vậy mà tên chết tiệt vẫn chưa có dấu hiệu ôm cái ví lép kẹp khóc tức tở, ngược lại còn vui vẻ nhìn tôi há miệng lua cơm như bão táp mưa sa, còn chủ động gấp cho tôi mấy miếng thịt. Nếu mà tôi tiện tay gấp lại cho hần vài món, thể nào hần cũng cười rộ lên. Tôi đã thấy qua khá nhiều kiểu cười của hần, cười nhếch mép, cười lạnh lũng, cười khinh bỉ, cười dọa chết người, nhưng nụ cười rộ này của hần vẫn là đẹp nhất, đến tôi là con trai mà nhìn thấy cũng phải ngẩn người mất mấy giây. Khoan! Tại sao lại ngẩn tở thẳng cha đó nữa rồi? Tôi vung tay tát lia lịa vào mặt mình như mấy tì nữ trong phim cổ trang với lời thoại kinh điển “nô tì đáng chết, nô tì đáng chết”, cố gắng xua đuổi hình ảnh thẳng cha chết tiệt đang tít mắt cười kia đi.

Tôi quyết định ở lại cùng đám ma này vài ngày. Buổi sáng, chúng tôi nấp vào trong mộ, ban đêm mới mò đầu ra chơi bởi thả ga. Lúc thì chúng tôi thi nhau thuyết trình hoàn cảnh chết độc đáo của mình để tìm ra “ma hậu toàn cầu” (thể quái nào tôi lại đứng nhất, phần thưởng là đồng thức ăn quý hoá của con ma ngực lồô thông lồ, đúng là chạy trời không khỏi nắng), khi lại rình rập hù dọa vài người dân vô tình đi ngang qua, làm họ kinh hãi chạy tở chết (vừa nhìn thấy tôi và phân cộ cộ, họ đã lớn tiếng rủa “thằng thần kinh!”), rồi vừa bịt mũi vừa chạy đi mất).

Con ma mất lác xã giao rộng rãi, thỉnh thoảng cũng hay kể về vài sự kiện lá cải lá hẹ trong giới yêu ma, nào là “hôm nay là ngày giỗ của tên ma hot boy gần đây, hần thuê nguyên dàn ma DJ và mấy em ma vũ trường, ngực tấn công mông phòng thủ về tổ chức đám giỗ linh đình”, hay “kỳ này xin đi nước ngoài thật khó khăn. Có con ma nữ ám theo tên sinh viên du học, đến cửa sân bay lại bị mấy con ma hải quan chặn lại vì thiếu cái visa”, và vài tin tức tương tự. Hôm nay, nó háo hức tụ họp chúng tôi lại, hai con mất lác giết giết biểu lộ sự thích thú:

“Tôi nghe nói dạo này có tên tâm thần nào đó liên tục mò ra mấy khu nghĩa địa tìm người thân, còn liên tục gọi Phân này Phân nọ...”

Nói đến đây, nó bỗng nhiên quay đầu nhìn tôi, vỗ tay vỗ lế:

“Hay là tên đó tìm cậu nh? Ngoài cậu ra làm gì có con ma nào dính phân trên người.”

Tôi hơi kinh ngạc nhưng nhanh chóng bịt môi lác đầu. Tên chết tiệt ghét tôi còn hơn cộng sản cầm thù tư bản, khi nào gà biết sữa, chó biết gáy, may ra hần mới biết mò đi tìm tôi. Giờ này chắc hần đang ngứa đầu cười khoái chí vì đã tống cổ được kẻ thù ra khỏi nhà, có khi còn tổ chức tiệc rượu ăn mừng ba ngày ba đêm rồi cũng nên. Hừ, tôi nhất định không thể để hần thoả mãn như vậy, phải lập tức quay về tiếp tục quấy rối hần mới được. Tất nhiên lý do là vì tôi muốn trở về giành lại địa bàn của mình chứ hoàn toàn không hề có chuyện tôi nhớ hần hay muốn gặp hần gì hết. Thật đấy.

8. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(Hình minh họa do tác giả vẽ)

Sau màn chia tay thân mật với mấy con ma, tôi cầm đầu cầm cổ bay một mạch về hướng nhà mình, thật có cảm tưởng như bộ đội cụ Hồ mừng mừng tủi tủi trở về quê hương sau cách mạng thành công. Bao ngày qua tuy rằng ăn chơi sa đoạ, sung sướng vô cùng, nhưng chung quy vẫn thiếu thiếu cái gì đó. Ví dụ như khi nằm trong quan tài tối om lạnh lẽo sẽ tưởng nhớ chăn êm nệm ấm ở nhà, nhìn điệu cười toang hoác khó coi của anh ma hai lưỡi sẽ nghĩ đến nụ cười gian xảo nhưng đặc biệt dễ nhìn của tên nào đó. Thậm chí chức vụ thủ lĩnh, đầu têu các cuộc vui cũng không làm tôi quên đi ngày tháng bị chèn ép, hành hạ đầy kích thích trước kia. Sống trong áp bức bóc lột bấy lâu, đừng một cái lại được tự do như vậy, đúng là có hơi bở ngỡ...

Mà thấy tôi đột ngột trở lại, tên chết tiệt sẽ phản ứng như thế nào nhỉ? Kinh ngạc há hốc mồm? Nổi giận đến mức lên cơn truy tìm? Không không, chiếu theo tính cách của tên này, có khi hắn đã đặt sẵn vài cái hệ thống bẫy rập với âm mưu trả lại thù cũ nợ xưa, đợi đến khi tôi trở lại sẽ đem ra trưng dụng từ A đến Z rồi cũng nên. Tốt nhất là tôi nên cẩn trọng một chút. Đầu tiên cần kiểm tra tủ lạnh xem trong đấy có còn máu chó không. Nếu còn, nhất định phải tìm cách đổ nó đi, sau đó đứng ở vị trí cao, rộng mà đàm phán với hắn, đề phòng trường hợp tên láu cá đó thừa cơ che mắt cục phân đi thì tôi chỉ còn nước nhắm mắt thốt lên hai chữ “A men” mà thôi. Từ sau khi khám phá ra nhược điểm của tôi, hắn luôn thủ sẵn trong túi quần chiếc khăn mùi soa để thuận tiện quần đầu tôi lại, không chế tôi mọi lúc mọi nơi, thật con bà nó quá bỉ ổi!

Trong khi tôi đang hăng say lướt trên đường với vận tốc ánh sáng siêu việt, một bóng đen cao lớn đột ngột vụt đến chắn ngay lối đi. Tôi giật mình định bụng giảm tốc độ, nhưng sự vĩ đại của lực quán tính đã thành công khiến cho tôi đâm sầm vào cái bóng cao to đó. Kế tiếp, phản lực cũng oai dũng lên ngôi. Thân thể tôi vừa động vào cái bóng đã lập tức dội ngược trở lại, theo đà mà ngã lăn quay xuống đất, ê ẩm cả mông. Vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, đập vào mắt tôi là một gương mặt hung tợn đang trừng mắt giận dữ. Tên này cao tầm mét chín, tay chân cuộn cuộn những cơ bắp cùng gân xanh, quả thật chỉ thiếu mỗi cái quần sịp nữa thôi thì chẳng khác gì siêu sao đô vật chuyên nghiệp trong mấy cái chương trình đấu vật tôi từng xem. Sau lưng nó là một đám ma cô cũng bặm trợn, vạm vỡ không kém. Mấy tên này hầu hết đều là thành phần cận bã của xã hội, chết do đua xe hoặc cướp giật rồi gặp tai nạn nên mặt mũi lỗi lôm toàn sọ trông rất dữ tợn. Có tên trên đầu còn găm nguyên cái kính chiếu hậu, máu me tuôn ra ào ào. Để kích thích thị giác, gia tăng kịch tính, chúng liên tục dùng mã tấu, dùi cui nện bôm bốp xuống mặt đường. Mấy thứ vũ khí này đập vào mặt đường cũng không gây tổn hại gì lắm, chứ mà đập xuống mặt tôi thì cứ gọi là ba má nhận không ra đi. Tôi nuốt nước miếng, lập tức đứng phắt dậy cười xuề xòa lấy lòng cái tên cầm đầu mình vừa va vào lúc nãy.

“Xin lỗi đại ca, em vô ý quá. Ấy da da áo đại ca bắn hết rồi này! Khoan khoan, anh đứng yên đấy. Để đây em xử lí.” Vừa nói, tôi vừa xun xoe phủi phủi lớp bụi vô hình trên ngực áo hắn một cách nghiêm túc và kỹ lưỡng. Trình độ lau nhà của ô sin cao cấp chắc cũng chỉ đến như vậy thôi. Thế mà tên còn đồ lại còn lấy oán trả ơn. Hắn giơ lên bàn tay hộ pháp rắn chắc, ịn một cái tát trời giáng lên gương mặt còn đang cười nham nhở lấy lòng của tôi làm cho cả cơ thể tôi điên cuồng xoay vòng vòng như chong chóng gặp gió dữ. Bên tai văng vẳng giọng nói nũng nịu cao vút đạt đến giọng soprano mà bao ca sĩ opera thềm nhỏ dải ngày đêm:

“Á Á Á... Đồ, đồ, đồ quỷ sứ hà! Nó dám dè chị kìa mấy cưng!”

Tôi té cái ạch, cặp mông đáng thương lại một lần nữa được dịp âu yếm đất mẹ vĩ đại. Tên cầm đầu đứng từ trên cao nhìn xuống, run run giơ ra ngón trỏ với móng tay được sơn màu hồng phấn viền kim tuyến lông la lông lánh chỉ thẳng vào mặt tôi mà thét lên. Đôi má hắn đỏ bừng, mắt ầng àng nước trông như cô gái tuổi mười tám đôi mươi trong sáng lần đầu tiên bị giở trò đồi trụy. Tôi rùng mình, tầng tầng lớp lớp gai ốc dâng lên như nước sông mùa mưa lũ. Điều đáng ngạc nhiên là bọn đàn em lại không hề có dấu hiệu nôn mửa dữ dội, trái lại còn hốt hoảng như lũ ong thợ chứng kiến kẻ lạ đột kích xâm hại ong chúa. Chúng lập tức giơ cao mã tấu sáng loáng trong tay, xấn lại ngày càng gần. Tôi hoảng loạn lết giật lùi về phía sau, cố gắng phân bua gỡ gạc tình thế:

“Ấy ấy, đại ca, anh nghe em giải thích...”

Chẳng ngờ tên cầm đầu lại còn phản ứng dữ dội hơn. Hắn bữu môi lắc lắc đầu, hậm hực giẫm chân liên tục:

“Đáng ghét nè! Nhìn kiểu gì mà gọi người ta bằng anh nè!”

Thôi rồi! Cái mạng bé nhỏ của tôi lại lần nữa lâm vào tận cùng nguy kịch. Con người thì không làm gì

được ma quỷ, chứ ma đánh ma không chột cũng què. Nhớ ngày xưa, khi xem ti vi đến đoạn nhân vật chính bị cả đám xã hội đen vây đánh mà không hề có ý định phản kháng, tôi đã bĩu môi rửa tên đó là thằng chết nhất. Hiện tại, tôi xin trân trọng được ngửa đầu cảm thán, rằng trời ơi con đã sai thật nhiều. Nhìn cái đám ma cô tầm cỡ Lý Đức kia mà chưa tề ra quần đã là thành quả vĩ đại trong cuộc đời rồi, nói chi đến chuyện phản kháng xa vời như gió thoảng mây trôi...

Mấy tên côn đồ khi không vớ được bao cát để rèn luyện gân cốt thì hí hửng vô cùng, thay nhau xếp hàng chỉnh tề như đang đợi tính tiền trong siêu thị, chờ đến lượt được tấn tới. Sau màn khởi động ép ngang, ép dọc, xoay khớp cổ tay cổ chân một cách bài bản, một thằng bà con của Lý Đức bắt đầu nhào lại. Hấn nâng tôi lên như nâng tạ, rồi đột ngột quăng xuống cái rầm lằm đầu tôi đập mạnh xuống mặt đất, xây xẩm mặt mày. Tôi vừa lồm cồm bò dậy thì một thằng ú na ú nần tiến đến. Ngó bộ dạng ục ịch, di chuyển khó khăn của hắn, tôi nghĩ chắc mình cũng né được vài đòn cơ bản. Ai dè hắn biến đau thương thành sức mạnh, tận dụng trọng lượng xứng tầm heo nái của mình cùng tuyệt chiêu lấy thịt đè người gia truyền nhà hắn, dùng hết sức bình sinh nhảy lên rồi đập toàn bộ sức nặng lên bụng tôi. Thân thể tôi gập cong lại, dường như lún xuống cả mặt đất, xém nữa thì ói cả mặt xanh mặt vàng. Rồi thằng thứ ba, thứ tư, thứ năm kéo đến lũ lượt. Đưa thì lên gối sang chỗ, đưa vịn cổ bẻ chân, dần cho tôi một trận muồn thừa sống thiếu chết. Tên ma cô trên đầu được trang trí bởi cái gương chiếu hậu cười ha ha lên tiếng:

“Quỳ xuống liếm giày bố thì bố còn suy nghĩ lại, tha cho đường sống. Mày không có vũ khí, cứng đầu cứng cổ chỉ tổ hại thân thôi con ạ”

Trong nỗi đau như giầy xéo toàn thân và sự bất lực khi bị ép vào đường cùng, cái tia chớp sáng loà trong truyện Conan kia lại một lần nữa huy hoàng mà lộng lẫy xẹt ngang qua đầu tôi.

Hắn nói: “Mày không có vũ khí.”

Không sai, hắn rõ ràng nói: “Mày không có vũ khí.”

Cái câu này, rất quen.

Trong quá khứ, cũng từng có người nói với tôi một câu tương tự như vậy. Đương nhiên lúc ấy người kia chưa lường trước được hậu quả mà câu nói này đem lại, cho đến khi được chứng kiến một bước ngoặt mang tầm vĩ mô, một mốc son lịch sử chói lọi trong kiếp làm ma vất vả vất vưởng của tôi. Nhưng trước khi một lần nữa lặp lại lịch sử đẫm máu, nâng tầm đẳng cấp của mình lên một bậc thêm mới, tôi muốn nói qua chút ít về một biệt tài nhỏ khác của mình.

Ngoài tuyệt kỹ trét kem thần thánh làm điên đảo chúng sinh, tôi còn có một tài lẻ nữa, đó chính là kỹ năng ném đồ vật bách phát bách trúng. Nhắc đến kỹ năng này, lại phải kể đến thời trung học cơ sở huy hoàng của tôi. Chả là lúc ấy, trong một lần đi vệ sinh, tôi đã nhìn qua thằng đầu gấu của khối đang chuyên tâm giải toả niềm riêng ngay bên cạnh mình và bất giác ồ lên kinh ngạc:

“Của cậu nhìn giống cây bông rấy tai loại cho trẻ em tở hay dùng ở nhà vậy!”

Câu nói này của tôi hoàn toàn chỉ mang tính giải trí, không hề công kích bất kỳ cá nhân, tập thể nào, nhưng vào tai hắn lại tự động hoá thành câu ẩn dụ, xúc phạm nhân phẩm và danh dự của thằng cu nhà hắn một cách dã man và tàn bạo. Tai bay vạ gió, thằng đầu gấu kia bắt đầu dùng bạo lực học đường để rửa hận cho chim xinh bé nhỏ của mình. Hắn hô hào đám đàn em vây lấy tôi, với tinh thần “ai có gương dùng gương, không có gương thì dùng cuốc, thuổng, gậy gộc”, thường thường nhồi tôi đến thừa sống thiếu chết. Rồi một ngày, tôi phát hiện ra với thân thể gầy yếu như ngọn nến lay lắt trước gió mùa đông bắc của mình, khả năng đứng lên phản kháng giành lại tự do chỉ là con số không tròn trĩnh. Muốn đối phó với loại tứ chi phát triển này, tôi phải công kích chúng ở cự ly xa. Mang trong mình niềm tin sinh tồn mãnh liệt, tôi thường xuyên xếp lon bia rỗng thành hàng, sau đó luyện tập ném đồ lon bia trong vòng bán kính năm mươi mét. Sau hai tháng kiên trì bền bỉ, kỹ thuật “ném đá giấu tay” của tôi đã đạt đến trình độ bách phát bách trúng, quỷ khóc thần sầu. Tên đầu gấu cùng đồng bọn bị tôi dùng đá chọi thành một lũ mất ngủ mỗi đêm, toàn thân tím bầm, từ đó về sau cũng không dám tìm tôi gây sự nữa.

Dù rất muốn khoe khoang thêm về thái độ ngưỡng mộ, tôn sùng của bạn học sau khi tôi thành công càn quét đội ngũ sùng sỏ chuyên gây rối trường lớp kia đi, nhưng những cú đấm, cú thụi liên hoàn từ mấy tên ma lực lưỡng đã nhanh chóng kéo tôi trở lại với hiện thực nghiệt ngã. Ừm, thời điểm để tôi tái hiện lại viễn

cảnh oai dũng trước đây cuối cùng đã đến rồi. Đương nhiên so với trong quá khứ, trận càn quét này sẽ còn dữ dội hơn, tàn khốc hơn, bởi lẽ thay vì đá cuội, trong tay tôi hiện nay đang nắm một thứ vũ khí với lực sát thương mạnh gấp bội phần: phân cực cứng.

Thôi thì tạm bỏ qua một ngàn chữ mang nội dung bày tỏ sự khen ngợi, sùng bái, tung hô phân cực cứng, tôi nhanh chóng giảm thiểu thương tích trên người bằng cách giơ tay lên mặt vở như đang né đòn rồi lên lên mò lên với lấy bé cứng trên đầu. Trong vòng hai giây sau, một tiếng rống rúng động đất trời vang lên làm chim chóc ngủ quên cũng giật mình vỗ cánh, lá cây rung lắc rơi xào xạc cả một mảng trời. Tên mập lảo đảo lùi về sau, ôm chặt lấy mặt và không ngừng gào lên kinh hoàng. Lũ ma kia cũng giật mình, ngừng lại mọi động tác tay chân, dồn lực chú ý về phía tên mập như chưa kịp cập nhật tình hình. Dưới con mắt tò mò và hoang mang của hàng chục khán giả, tên mập từ từ đưa tay xuống, để lộ khuôn mặt nay đã thắm đẫm cái thứ nâu vàng sền sệt mà-ai-cũng-biết-là-thứ-gì kia. Cái thứ đặc quánh đó dây vào mắt, che kín lỗ mũi hần, luồn lách qua kẽ răng của hần một cách linh hoạt và tinh tế đến không ngờ. Tên mập chỉ còn biết ú ớ mấy tiếng, rồi ngay lập tức gục người xuống nôn thốc nôn tháo. Chứng kiến hình ảnh nhạy cảm giới hạn độ tuổi kia, mấy tên ma bắt đầu hoảng loạn chia cắt đội hình như ong vỡ tổ, cố gắng chạy thực mạng mà né ra khỏi người tôi như thể tôi đang mang trên người mầm bệnh thể kỷ vậy.

Tôi ngay lập tức thi triển thể công “thiếu lâm liên hoàn chưởng”, nghiêm túc khum tay trước ngực phỏng theo động tác vận khí trong phim cổ trang Trung Quốc rồi thoăn thoắt bắn “đạn” trên đầu ra khắp bốn phương tám hướng. Một mảng sắc vàng loé lên tựa như vầng hào quang rực rỡ sau lưng Bồ Tát, soi rọi màn đêm u tối âm đạm. Mảng vàng ấy lan tràn ngày một rộng, ngập ngụa lên mặt, lên đầu bọn ma. Chúng la hét, giãy dụa trong vũng chất lỏng nhầy nhụa một cách đau khổ đến tột cùng. Tôi phui phui bụi nơi hai vai, xoay lưng bước những bước chân ưu buồn lãng tử mà phảng phất sầu thiên thu, từ từ rời khỏi chốn phong trần.

Ừm, nếu bỏ qua mấy tiếng gào “thúi quá, thúi quá” và tiếng chửi cha chửi mẹ của bọn ma cô kia thì hình ảnh này quả thực đã sánh ngang hàng với mấy bộ phim chương tôi hay xem được rồi.

Chỉ còn vài trăm mét nữa là tôi lại được về nhà. Trải qua sự cố vừa rồi, tôi phải thừa nhận rằng hiện tại mình muốn gặp tên chết tiệt đến chết đi được ấy. Muốn nhìn thấy hần cười, muốn ngủ trong lòng hần, hít hà mùi hương hài hoà dễ chịu trên người hần... Sau đó, tôi nhất định phải hỏi cho ra lẽ, có phải hần thực sự đã yểm bùa mê thuốc lú gì trên người tôi rồi không...

Đứng trước cửa nhà, tôi hí ha hí hửng cười toe toét, suy nghĩ xem nên xuất hiện bằng cách nào mới hoành tráng và gây bất ngờ đây.

Mỉm cười tao nhã nói “Hi, tôi đã về?” Không được, quá ấu trĩ.

Bất chợt nhảy xổ ra từ trong tường? Cũng không được. Chiêu này tôi đã dùng rồi, lần nào cũng bị hần bêu môi khinh thường.

Rưng rưng nghẹn ngào nước mắt như người vợ gặp lại chồng trong buổi đoàn viên sau mười năm chia cắt? Thôi bỏ đi, cái này đòi hỏi kỹ thuật quá cao.

Trong khi trầm tư đảo mắt suy nghĩ, tôi đột nhiên liếc thấy một vật thể kỳ lạ được đặt ngay ngắn trước bậc cửa trên thềm nhà.

Một đôi giày cao gót.

9. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(Hình minh họa do tác giả vẽ)

Giữa đêm hôm khuya khoắt, trước cửa nhà một người đàn ông độc thân đột nhiên xuất hiện đôi giày cao gót, không cần nói cũng thừa hiểu điều này minh chứng cho cái gì. Tình huống này, rõ ràng là...

Trong nhà có ăn trộm! Lại còn là nữ trộm!

Loạn rồi loạn rồi! Thời đại lạm phát, giá cả leo thang, ngay cả nữ giới cũng sa chân vào con đường trộm cắp bắt nạt bắt nã luôn rồi. Kể ra thì tôi cũng đã đoán được trước sau gì cũng có ngày này. Ai bảo tên chết tiệt sợ xã hội dui mù không nhận thức được sự giàu có của bản thân, bèn thẳng tay tống tiền vào bộ mặt của xã hội, rinh về toàn là mẫu thiết kế mới nhất của nhà thiết kế XXYY gì đó giăng đầy cả ra nhà. Một bộ ghế salon trong siêu thị giá khoảng sáu triệu mấy trăm đồng, nếu chờ đến khi hạ giá còn có thể được giảm ba mươi phần trăm mà hần nào có đoái hoài. Cứ rúc đầu vào mấy cái cửa hiệu sang trọng, rinh về bộ ghế mấy chục triệu với vẻ mặt thoả mãn đắc ý, đúng là bị vắt tiền còn gơ ngón trỏ khen hay, bị cường dân còn vỗ tay khen giỏi. Thế loại này mà mấy tên trộm không ghé thăm vài ba lần thì cũng quá có lỗi với đạo đức nghề nghiệp rồi đi!

Tôi hít sâu một hơi, cảnh giác quay đầu nhìn ngó xung quanh. Ban này, vì quá hăng say tập diễn tiết mục “một trăm lẻ một phản ứng của hai bạn trẻ trong khoảnh khắc trùng phùng”, não bộ tôi đã tự động lược bỏ hình ảnh chiếc xé hộp lạ hoắc đang đậu chình ình ngoài cổng kia đi. Bây giờ nghĩ lại thì đây đúng là một vụ trộm cắp mang tầm cỡ vĩ mô. Thuê cả xe hơi đi ăn trộm, rõ ràng tên nữ trộm này đã hoàn toàn giác ngộ tiêu chí “thà khoảng nhầm còn hơn bỏ sót”, quyết tâm càn quét sạch sành sanh bằng chứng vung tay quá trán của tên chết tiệt đây mà.

Tưởng tượng sớm mai tên chết tiệt tỉnh dậy, đập vào mắt hần là quang cảnh “vườn không nhà trống”, ngay cả cái quần sịp cũng không còn mà mặc thì tôi đã muốn ôm bụng cười liên tục bảy bảy bốn chín ngày rồi. Nhưng vì đây là cơ hội thích hợp để xóa nhòa món nợ giữa hần và phân cực cứng, tôi quyết định nhập vai anh hùng thấy việc bất bình chẳng tha mà giúp đỡ hần đôi chút. Nghĩ vậy, tôi lập tức chuẩn bị tư thế sẵn sàng ra tay nghĩa hiệp rồi lên tầng lình, đi xuyên qua cửa nhà.

Sau khi xuyên qua cửa chính, khung cảnh trong phòng khách ngay lập tức hiện lên thật rõ ràng.

Tên chết tiệt đang ngồi vắt chân trên chiếc sofa mấy chục triệu của hần, khuôn mặt trầm ngâm không lộ rõ cảm xúc.

Bên cạnh hần là một cô nàng ngoại hình bắt mắt, ước chừng hơn đôi mươi. Cô ta mặc chiếc váy quây ôm sát từng đường cong đa dạng như vườn cây trái xum xuê miền Tây nam bộ, với đủ mọi loại trái cây trải dài dọc theo chiều cơ thể, mà đỉnh điểm là hai trái bưởi năm roi đạt đủ tiêu chuẩn về cả chất lượng cũng như mẫu mã phía mặt tiền. Tuy nhiên, có lẽ e ngại rằng cặp bưởi này chưa đủ thúc đẩy tiêu dùng, cô nàng còn hơi hơi kẹp cánh tay vào hai bên mạn sườn, tạo điều kiện cho cặp bưởi có thêm đất phô diễn trước bàn dân thiên hạ.

Đúng là diệu kế! Ông bà ta có câu “anh hùng không qua ải mỹ nhân”, cứ nghe theo lời ông bà thì cấm có sai đi đường nào. Đi ăn trộm còn mang giày cao gót, ăn diện sặc sỡ tít mù thế này, chẳng may có bị bắt quả tang còn có thể nhờ vào ngoại hình cây nhà lá vườn, lại rỉ ra vài giọt nước mắt cá sấu tấn công vào điểm yếu của các anh trai. Đến tôi là người ngoài nhìn vào còn muốn tặc lưỡi cảm thán, tên chết tiệt làm sao mà cưỡng lại “ma trận trái cây” này được đây!

“Cô gái vườn cây trái” bắt đầu ra chiêu dạm hỏi. Cô ta nhiệt tình hướng đôi mắt lo âu đang đầy những nỗi niềm trần trở về phía tên chết tiệt. Nhưng chẳng hiểu sao tên chết tiệt vẫn yên lặng không nói, cứ trầm ngâm nhìn vào khoảng không, chốc chốc lại thở dài ra chiều mệt mỏi. Ừm, cũng đúng, bị trộm đánh thức vào lúc nửa đêm thì ai mà không mệt được cơ chứ! Nhận thấy ánh mắt chân thành của mình không thể truyền tải được tâm sự ngổn ngang, cô nàng quyết định tung đòn sát thủ. Cô ta ghé sát lại, vươn đôi bàn tay trắng trẻo mềm mịn lên hai bên thái dương tên chết tiệt làm động tác mát xa mang tính chuyên nghiệp. Trong khi tôi đoán cô nàng sẽ mở miệng trình bày một chuỗi quan hệ nhân quả lằng nhằng đã xô đẩy mình trượt dài trên con đường trộm cắp bắt nạt, cô lại phát ngôn một câu hoàn toàn không ăn nhập chủ đề:

“Chuyện công ty anh cứ yên tâm, em sẽ thu xếp ổn thỏa. Còn người mà anh tìm kiếm suốt mấy ngày nay tên gì? Em có thể nhờ vài mối quan hệ để giúp đỡ, có lẽ sẽ tìm ra người đó nhanh hơn.”

Tên chết tiệt né tránh đôi tay ngọc ngà đang làm công tác phục vụ mát xa trên trán mình, mỉm cười:

“Cảm ơn em. Chuyện này anh tự làm được.”

Cô nàng rút tay về, mỉm môi tỏ vẻ thất vọng.

“Có thể nói cho em biết đó là ai không? Anh chưa bao giờ lo lắng cho ai như vậy...”

Tên chết tiết trả lời bằng một cái nhìn ẩn ý mà tôi cá chắc ý nghĩa của nó là: “Liên quan gì đến cô?”, làm cho cô nàng tự ái, một lần nữa gờ bàn tay mà đặt lên vai hấn bày tỏ sự chân thành.

“Anh Nguyên! Anh biết là em...”

“Thư Ngân, có chuyện gì thì để mai nói. Khuya rồi, để anh đưa em về.” Tên chết tiết bất lịch sự ngắt lời. Mặc dù không hiểu lắm đoạn hội thoại vừa rồi, tôi vẫn không đồng tình với hành động cắt ngang lời nói của người khác như vậy. Mà nhất là đối với một cô gái xinh đẹp, lại còn là chủ vườn trái cây, đáng ra hẳn phải biết tế nhị, mềm mỏng, phải lắng nghe và thấu hiểu tâm tư thâm kín của...Khoan! Tôi vừa mới nghe cái tên gì ấy nhỉ?

“Thư Ngân?” Đây là tên cô nàng thư ký của hấn cơ mà, cái cô mà mỗi ngày gọi điện đều đặn như cơm bữa, trên danh nghĩa bàn việc công rồi lẩn sân luôn sang cả chuyên mục tâm sự loài chim biển ấy! Không lẽ...không lẽ...

Đây không phải là một vụ trộm cắp bất thành, mà là hiện trường bắt quả tang một đôi gian-phu-dâm-phụ!

Sự thật đột ngột tấn công não bộ như sấm chớp rạch nát trời xanh. Đúng vậy, tại sao tôi lại có thể quên đi cái mô tuýp giám đốc – thư ký kinh điển này được chứ? Bao nhiêu công tình tôi đổ ra như sống như suối, cùng mẹ già ngồi lê ngồi lết xem mấy bộ phim tâm lý – tình cảm gia đình lâm bi bi đát, vậy mà đến khi được chứng kiến sự thật việc thật rành rành trước mắt, tôi lại trì độn chẳng nhận ra, thật đúng là tắc trách!

Cô nàng Thư Ngân bấu môi phản đối:

“Anh đừng keo kiệt như vậy được không? Nhà này có hai phòng ngủ, đêm nay cho em mượn một phòng có sao đâu. Chẳng phải từ bé em đã hay sang nhà anh ở lại qua đêm rồi đó sao? Lúc đó còn ngủ chung nữa mà...”

Tôi nghe thấy tiếng dây thần kinh não bộ của mình lần lượt đứt gãy... Mọi quan hệ công sở cấm kỵ lẩy lắt hoa thành tình yêu thanh mai trúc mã tinh khiết như phỉ thúy pha lê...

“Vả lại, em cũng muốn chứng thực xem nhà này có ma như lời người ta đồn thật không. Không phải vì chuyện này mà anh cá độ với tụi anh Phước, đòi dọn vào đây ở một tháng còn gì? Mà bây giờ cũng hơn ba tháng rồi, tiền cược anh cũng đã lấy, vậy bao giờ anh tính dọn về lại?”

Máu nóng trong người tôi sôi lên sùng sục, kịch liệt phun trào như núi lửa Nhật Bản. Hoá ra lý do tên nứt nố đổ vách này lại chuyển về sống trong căn hộ bình dân của tôi là vì cái vụ cá cược chết giẫm đó. Bây giờ lại còn đòi chuyển ra, anh xem nhà tôi là cái toilet công cộng hay sao mà muốn đến thì đến, muốn đi thì đi?

“Mà kể từ khi chuyển vào đây, anh cũng không buồn đến nhà em nữa. Mẹ em cứ nhắc đến con rể tương lai mãi.”

Bốn từ “con rể tương lai”, tuy không phải là trọng tâm vấn đề nhưng lại được nâng lên cao hơn hai, ba tông so với mặt bằng chung những từ còn lại, thể hiện sự nhấn mạnh, gạch chân, in đậm, highlight các kiểu, nhằm thu hút sự chú ý của người nghe về phía chúng một cách táo bạo và lộ liễu. Đầu óc chậm chạp như tôi còn có thể nhận ra ý đồ của cô ta thì hẳn là tên cà chớn này cũng hiểu rõ mười mươi rồi đi.

À à ừ ừ, mấy chuyện này chả ảnh hưởng gì đến tôi cả. Hấn có vụng trộm với cấp dưới, tà lưà với cấp trên hay thông dâm với đồng nghiệp cũng đâu có ảnh hưởng gì tới uy lực của cục phân trên đầu tôi. Tôi đây hoàn toàn không thèm để ý đâu nhé!

... Nhưng mà cái cô Thư Ngân kia, đừng có trắng trợn cúi xuống để lộ bánh trái ra ngoài như vậy, lễ tiết còn lâu mới đến mà cô don đả mời mọc bánh trái làm cái gì? A cái tay, đặt lên vai tên chết tiết đã đành, lại còn mờ mờ ám ám vẽ vòng tròn! Nếu có đột nhiên nhớ nhung môn hình học thì xin mời về nhà mua compa mà xoay. Còn nữa, cái sơ pha mấy chục triệu rộng thênh thang thế kia, có gì cô cứ phải lẩn người ta đến sát mép mới chịu? Lẩn qua lẩn lại lẩn lên đến đùi của hấn cô mới thoả mãn chứ gì?

Tôi hậm hực liếc tên chết tiết muốn nổ đom đóm mắt, trong bụng lăm lăm:

“Đẩy cô ta ra, hất tay cô ta xuống, đồ chết tiết này tại sao không làm gì cả?”

Nhưng hiển nhiên là hai chúng tôi chưa đạt được đến trình độ tâm linh tương thông, tâm trí tương đồng, thế nên tên chết tiết hoàn toàn chẳng có biểu hiện gì sất. Hắn vẫn đang bận suy nghĩ gì đó, chiếu theo tình hình bây giờ chắc là đang băn khoăn không biết nên sờ chỗ nào trước đây. Hừ, bắt một con ma mới lớn chưa trải mùi đời như tôi chứng kiến màn ong bướm ve nhau, đúng là tội ác của nhân loại, là tội nghiệt hủy hoại toàn cầu! Anh không đuổi cô ta về, thì để tôi làm thay anh!

Nghĩ vậy, tôi định bụng hiện hình, dọa cho cô Thư Ngân kia sợ chết ngất. Nhưng nhớ lại kinh nghiệm thương đau trước đây khi đi dọa ma người khác rồi nhận lại những cái nhìn khinh bỉ, tôi bỗng chợt dạ. Muốn gây nên cú shock thị giác cho cô ta, ít ra tôi cũng nên hoá trang theo kiểu tóc tai rũ rượi, áo quần bê bết máu như mấy con ma trong phim Thái Lan mới được.

Tôi lao phăm phăm vào trong phòng ngủ, nhìn quanh quẩn xem có gì dùng làm đạo cụ được không. Khi đôi mắt vô tình lướt ngang qua cái rèm cửa trong phòng thì “tách!”- một cái bóng đèn loé sáng trong đầu, tôi nảy ra ngay kế hoạch tác chiến. Đầu tiên là dùng kéo cắt cái rèm thành mấy miếng tua rua rồi đội lên đầu thay thế cho bộ tóc dài. Sau đó tôi mở toang tủ quần áo, lục ầy cái áo thun dài tay của tên chết tiết. Tên này cao cũng đến tầm mét tám, còn tôi chỉ vồn vẹn đứng đến vai hắn nên cái áo của hắn khi được mặc trên mình tôi trông không khác cái váy là bao. Tiếp theo, tôi bay vào nhà bếp, vớ ngay lọ tương cà rồi xịt tới tấp lên người từ đầu đến chân. Mấy cái dây xúc xích trong tủ lạnh thì được tôi luồn lồng thông quanh bụng, hỗn độn như một mớ ruột gan phèo phối.

Sau khi gật gù ngắm nghía tạo hình mới của bản thân trong gương, tôi nhẹ nhàng xuyên tường đến phía sau cái ti vi màn hình phẳng trong phòng khách, đối diện với bộ sofa mà tên chết tiết và cô nàng cây trái đang ngồi. Tôi mô phỏng theo dáng điệu của con ma nữ trong phim The Ring, vươn đôi bàn tay đầm đìa tương cà chua ra trước. Đến khi cái đầu tóc rũ rượi của tôi hiện ra trước màn hình ti vi, Thư Ngân bắt đầu trợn trắng mắt. Từ trên sofa, cô ta rơi bạch xuống đất, kinh hoàng há hốc miệng nhìn tôi.

“Ma... Ma!”

Tôi khoái chí, tiếp tục dùng tư thế nằm sấp xuống sàn nhà, hai tay quơ quào, từng chút lết gần hơn về phía cô ta. Cô ta bị tôi dồn đến góc tường, mặt cắt không còn một giọt máu. Khuôn mặt đầm đìa tương cà của tôi mỗi lúc một tiến lại gần hơn, rồi áp sát vào mặt cô ta. Thư Ngân “hức” lên một tiếng rồi té xỉu. Hừ, không vui gì hết, tôi còn chưa có bóp cổ, chưa trợn mắt nguyền rủa hay áp dụng mấy câu thoại kinh điển trong phim ma mà cô ta lại dám ngất là sao?

“Ê, dậy, dậy! Tôi chưa chơi xong mà!” Vừa nói, tôi vừa khẽ tát vào mặt Thư Ngân.

Lúc này tên chết tiết mới hết ngẩn người. Hắn chớp lấy bàn tay đang tát lia lịa của tôi, khẽ hỏi:

“Phân?”

“Anh mày không phải tên Phân!” Tôi hậm hực định rút tay về. Nhưng bởi vì cục phân đã bị che đi bởi cái rèm cửa mà sức của hắn lại lớn hơn, tôi giây mãi cũng chẳng thoát ra được.

“Mấy ngày nay đi đâu?” Vừa hỏi, hắn vừa vuốt vuốt khuôn mặt loang lổ tương cà của tôi. Cái vuốt ve này quen thuộc biết bao, giống như những đêm ngủ chung, hắn cũng nhẹ nhàng xoa gò má tôi như vậy. Tâm trạng tôi bây giờ thật khó tả, vừa thấy thân thuộc, vừa bức bối, tủi thân. Một đoạn hội thoại trong ký ức đột nhiên lướt ngang trong suy nghĩ, tôi bặm môi tố cáo:

“Anh dắt gái về nhà.”

“...”

“Anh cùng cái cô ngực thông đến rốn kia đàn dúi với nhau.”

“...”

“Anh muốn cảm sừng tôi. A...”

Vừa dứt hết câu, môi tôi đã bị thứ gì đó ẩm ẩm bao phủ. Tôi ngẩn người nhìn đôi lông mi khẽ nhắm của hắn đang dán sát trước mặt. Còn chưa kịp bình luận độ cong và dài của hàng lông mi kia, cái thứ ẩm áp trên miệng tôi đã bắt đầu cọ xát vào môi tôi, mát nhẹ.

Cái.. cái này, hình như gọi là hôn...

Khi còn sống, lúc đến tuổi cập kê, tôi cũng như bao thằng con trai khác, muốn thử yêu đương hẹn hò, quen một cô nàng xinh xinh, ba vòng lung linh, rồi thế này thế nọ, thế lộ thế chai. Khi nhìn người ta hôn nhau cũng cảm thấy xốn xang, muốn thử một lần xem hôn là như thế nào, hít nó ra làm sao. Vậy mà mãi đến lúc ngỏm đi rồi vẫn chưa cô nàng nào khám phá ra vẻ đẹp trong sáng của tâm hồn tôi, thế nên đến nay tôi mãi vẫn là chàng trai trinh nguyên chưa hề có mối tình đầu. Chuyện này cũng làm cho tôi cực kỳ tủi thân, đến nỗi thỉnh thoảng tôi còn ịn môi vào lòng bàn tay mình mà mút chùn chụt mô phỏng theo động tác hôn để tìm chút cảm giác được âu yếm. Thế nhưng lý thuyết với thực hành mãi mãi là hai phạm trù tách biệt. Khi được trải nghiệm thực tế rồi tôi mới biết, hoá ra nụ hôn lại kích thích đến như vậy, đến nỗi nó làm đầu óc tôi quay mòng mòng, từng luồng suy nghĩ cứ ào ạt tuôn. Muốn đẩy hẳn ra, nhưng hai tay lại run lẩy bẩy, đành bầu vú lấy tay áo hẳn. Đôi chân tôi căng cứng, bây giờ đến lét còn khó khăn chứ đừng nói là chạy đi đâu. Môi dưới mẫn cảm bị mút liên tục, làm tôi vô thức nấc lên những tiếng nho nhỏ. Toàn thân tôi xụi lơ, trượt dần xuống nền nhà lạnh ngắt. Lúc lấy lại được chút ý thức đã thấy mình bị áp sát sát trên nền, một chút kê hở cũng không có. Tên chết tiệt vẫn nhất quyết không buông tha cho tôi, hết gặm lại cắn, rồi mút, liếm... Lần đầu tiên trong đời tôi nhận ra một điều, thì ra trên đời này có một thứ vô hình vô dạng nhưng lại quan trọng, lớn lao biết nhường nào. Thứ đó, người ta gọi là ô xi.

“Ừ ừ.. ầu ầu ầu...”

Tên chết tiệt lúc này mới hơi tách môi ra, chừa cho tôi một khoảng không để thở. Nhịp thở của hắn cũng hơi hồi loạn, hẳn nhướn mày nhéo nhẹ lên má tôi:

“Cậu không rên đằng hoàng chút được sao?”

Hừ, anh thử bị người ta đè bẹp như con tép khô rồi hôn lấy hôn để như Bạch cốt tinh hít dương khí xem, lúc đó còn chú ý rên cho dễ nghe được sao?

Tên chết tiệt phiên muộn nhìn sang bên cạnh, nơi mà cô Thư Ngân kia đang ngất trong yên lành. Hắn rút ra điện thoại từ trong túi quần, ấn nút gọi. Sau một lúc lâu, phía bên kia mới bắt máy.

“Alo...” Là giọng nam, nghe có vẻ hơi bức tức. Phải rồi, bị đánh thức vào giờ này làm sao mà bình tĩnh cho nổi. Nếu đổi lại là tôi, chắc tôi đã chửi cho đến đời cháu chắt thứ mười mấy luôn rồi chứ.

Tên chết tiệt đơn giản nói:

“Thư Ngân đang ở đây. Qua chở cô ấy về. Cửa không khoá.”

“Sếp à! Bây giờ đang là đêm khuya...”

Chưa chờ phía bên kia phản nản cho trọn câu, tên chết tiệt tắt máy. Cái thói chuyên quyền này đúng là hết thuốc chữa mà! Tôi bủu môi lườm nguýt. Hắn lại không nói không rằng lôi xềnh xệch tôi vào phòng tắm.

Cái áo thun tôi đang mặc bị hắn gọn ghẽ cởi ra vứt vào một góc. Lúc này phải cởi quần ngoài để mặc váy doạ ma Thư Ngân, nên bây giờ khi bị lột áo đi rồi, trên người tôi còn độc có mỗi cái quần xì. Tôi hoảng hốt quấy đạp liên tục. Nhưng tên khốn này lại chơi chiêu, lại nhào vào hôn lấy hôn để. Tôi vừa cố thoát ra khỏi nụ hôn dai dẳng của hắn, vừa nói trong tiếng thở ngắt quãng:

“Ê...ê, làm gì..hức...vậy?”

“Tắm cho cậu. Người bẩn như...” Đột nhiên hắn khựng lại khi nhìn thấy mấy cái vết xanh xanh tím tím trên người tôi – kiệt tác mà bọn ma du côn ban cho.

“Đây là cái gì?” Hắn giận dữ nhấn vào chỗ bị thương, làm tôi bị đau muốn co rúm người lại.

“Ay da, cái này là bị đánh.”

Lại nghe tiếng hắn truyền ra qua kẽ răng.

“Ai đánh?”

Hơ, tự nhiên lại hung hãn như vậy? Cũng đâu có phải đánh anh! Nghĩ vậy nhưng tôi vẫn thành thật trả lời:

“Mấy con ma...đầu gối...ưm...”

Lại một đợt hôn tới tấp tấn công. Tôi né qua né lại, né tới né lui một hồi thì cũng mệt đến nỗi chẳng thêm phản kháng. Dù sao thì khi hôn cũng dễ chịu, tay hấn lại còn dùng xà bông xoa xoa lưng, làm mấy chỗ bị thương cũng dịu bớt phần nào. Tôi từ phản kháng chuyển sang khuyến khích:

“Đúng rồi, chỗ đó, xuống dưới một chút. A... a... ưm...thích quá.”

Hắn nhìn vẻ mặt thoả mãn của tôi, lắc lắc đầu:

“Bây giờ cậu còn rên giỏi hơn là lúc hôn nữa. Thật là...”

Nhưng mà tôi cũng không thêm để ý hấn nói gì nữa, chỉ díp mắt hưởng thụ cảm giác được phục vụ mát xa, lâu lâu lại rên lên mấy tiếng. Rồi ý thức nhạt nhòa dần, tôi nhẹ nhàng chìm vào trong giấc ngủ.

Lúc tỉnh dậy cũng đã là giữa trưa ngày hôm sau. Tôi nhú mắt tiếp nhận ánh nắng chói chang từ bên ngoài, qua một lúc sau hai mắt mới thích ứng dần dần. Tên chết tiệt còn đang ngủ, hai tay vòng qua eo ôm chặt lấy tôi. Đôi hàng mi xinh đẹp cong cong trên nền hai cái bông mắt thâm quầng. Tôi len lén đưa tay sờ mấy sợi râu nhỏ xíu hơi nhú cưỡi cái cằm của hắn. Thường thì tên này rất ưa sạch sẽ, còn thích giữ hình tượng, không biết mấy ngày này bận bịu cái gì mà nhan sắc hấn lại tụt giảm như vậy. Tức ở chỗ là, dù nhan sắc có giảm thì trông hấn vẫn cứ đẹp. Mấy cái người đẹp phi thực tế này tôi đã có thấy trên ti vi, phim ảnh, nhưng khi gặp trực tiếp ngoài đời vẫn cảm thấy ghen tị. Nghĩ vậy, tôi bĩu môi nhéo nhéo cằm hấn. Cái tay đang yên vị trên eo tôi đột nhiên tuột xuống, nhéo mông tôi một cái đau điếng. Tôi hốt hoảng nhìn tên chết tiệt đang cười cười ranh mãnh.

“Ay da, đây là quấy rối tình dục. Tôi sẽ kiện anh, cho anh đi tù một gông!”

Thường thì tên khốn này sẽ lập tức trêu ghẹo lại tôi mấy câu, nhưng hôm nay hấn bỗng đổi tính, hoặc mấy ngày nay bận quá nên thần kinh bị chập choeng nên chỉ nhìn tôi cười thật tươi. Nụ cười này của hấn làm tôi chột dạ cúi đầu né tránh. Tôi cố gắng không để ý tới bàn tay đang mò mẫm bên hông mình, nghĩ nghĩ một chút rồi cất giọng lí nhí:

“Tại sao hôn tôi?”

Trả lời đi trả lời đi. Tôi có gốc cỡ nào cũng vẫn nhận ra được hành động này rất kì quặc. Dù có thể nói rằng vì hấn muốn trả thù hay bắt nạt tôi thì đây cũng không thể là lí do hấn hôn tôi được đúng không?

“Vì anh thích em.”

10. Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Vì anh thích em.”

Hắn để lại cho tôi vồn vẹn ba chữ, hôn lên trán tôi một cái chụt, nhanh chóng làm công tác vệ sinh buổi sáng rồi đóng cửa đi mất hút. Tôi ngỡ ngàng như bệnh nhân tâm thần sau đợt điều trị thất bại, vừa sờ sờ cái trán còn lưu lại nụ hôn nóng ấm lúc này, vừa suy nghĩ đến một chút chuyện nhân tình thế thái.

Tôi biết rằng cái “thích” này của hấn không giống như cái mà ba mẹ, bạn bè và người thân xung quanh thường dành cho tôi. Họ ít nhất sẽ không hôn môi tôi, ôm chặt lấy tôi khi ngủ, và trong ánh mắt họ không có thứ tình cảm đó. Trước đây tôi không tiếp xúc nhiều với xã hội, chỉ ru rú trong nhà lên lên mạng xem một chút ảnh mát mẻ của các em gái Nhật Bản. Chuyện tình cảm đối với tôi rất đơn giản: Yêu một em gái hiền lành, mặt tương đối ổn nhưng ngực phải đủ vĩ đại để ủ ấm đôi bàn tay tôi qua đêm đông. Lần duy nhất biết đến thứ tình yêu kia là khi nhìn thấy hai người đàn ông tình tứ với nhau trong hẻm vắng, bên hông quán bar mà tôi đi ngang qua mỗi khi về nhà. Tuy rằng tôi đã cố gắng né họ hết sức có thể bằng cách dán bẹp người vào mép tường rồi đi hàng ngang như con tép vị ép vào trang giấy, nhưng vẫn ngửi thấy mùi nước hoa nữ tính trên người người đàn ông đang bị áp vào tường. Hắn khoảng tầm ba mươi tuổi, với hàng râu quai nón to dày như mấy ông nhà bác học phương Tây, trên mặt dày cộp một lớp trang điểm màu mè

hoa lá như mấy cô đào của gánh hát phương Đông, này quả thật là sự kết hợp làm con người ta muốn biểu tình bằng tầng tầng lớp lớp da gà toàn thân mà. Chưa hết, hần diện một cái áo thun bó sát có dòng chữ Lovely angel lóng lánh, phía dưới mặc một chiếc váy xếp ly ngắn cũn cỡn của Thủy thủ mặt trăng, kèm theo đôi tất lưới khêu gợi làm lộ ra một mảng lông chân quấn tít vào nhau như sợi mì ăn liền, nổi bật dưới chân một đôi giày cao gót hai mươi xăng ti như cây cà kheo cách điệu. Hần dựa sát vào lồng ngực lực lưỡng của người đàn ông trước mặt, nũng nịu nói:

“Honey à, người ta muốn hôn hôn nữa mà.”

Tôi còn nhớ khi bản thân vừa bụm miệng vừa chạy khỏi bọn họ thật nhanh, phía sau vẫn còn vang lên tiếng rên rỉ sung sướng của người đàn ông mặc váy kia, có vẻ bạn trai hần đã bóp trúng thứ cần bóp...

Rùng mình lắc lắc đầu xua tan ký ức không dám nhớ đến đã lâu, tôi quay lại với vấn đề của mình. Vậy nếu tên khốn nạn kia thích tôi như hai người đàn ông thích nhau, nghĩa là một người phải đóng vai con gái đúng không? Mà tôi đương nhiên là đàn ông đích thực ngàn lần không cần xác nhận lại. Tuy chiều cao khiêm tốn một tí, thân hình mỏng manh một tẹo, nhưng chưa hề có khát khao muốn diện một bộ váy hay thoa trộm son của mẹ bao giờ. Vậy người đóng vai nữ trong mối quan hệ này chỉ có thể là tên – biến – thái!

Phát hiện mang tính nghiêm trọng này làm tôi không nén nổi hít vào một ngụm khí lạnh. Hoá ra tên cầm đầu đám ma du đãng chặn đường tôi hôm qua, người đàn ông mặc váy thủy thủ mặt trăng trong quá khứ, và tên chết tiệt là cùng một hệ. Vậy nghĩa là hần sinh ra trong cơ thể cao ráo, đẹp trai ngời ngời của một người đàn ông, nhưng tâm hồn lại mỏng manh như thiếu nữ nở rộ xuân thì. Một lần gặp tôi trong toilet xem như là định mệnh trăm năm, hần bị khí chất nam tính áp đảo của tôi làm mê mẩn thần trí. Nhưng tôi há có thể dễ dàng chấp nhận một người phụ nữ mang thân xác đàn ông? Hần bèn nuốt ngược nước mắt vào tim, ngày qua ngày quấy phá tôi hồng gây sự chú ý, mong chờ một ngày được tôi đáp lại tấm chân tình. Thỉnh thoảng lúc tôi ngủ say trong vách tường, hần sẽ lên tỉnh dậy lúc nửa đêm, lòi ra trong đáy tủ bộ váy cosplay y tá với những đường cắt táo bạo, xỏ vào chân đôi giày cao gót như cà kheo mua cùng tiệm với người đàn ông mặc váy thủy thủ mặt trăng kia, rồi đứng ưỡn ẹo trước gương làm đủ mọi tư thế gợi tình nhằm quyến rũ tôi. Vào một ngày đẹp trời nơi ong bướm bay lượn, cỏ cây xanh ngắt, hần sẽ ngược đôi mắt được chuốt mascara tinh tế, khẽ mở đôi môi đỏ chúm chím lấp lánh son kim tuyến và nói câu thoại quen thuộc kia:

“Honey à! Người ta muốn hôn hôn nữa mà!”

Tưởng tượng quá cỡ mãnh liệt làm tim tôi đập từng hồi như người bị oan đập cửa quan huyện, cứ thỉnh thoảng mãi không thôi. Hiện tại đã biết hết mọi bí mật của tên chết tiệt, tôi nên đáp lại hần thế nào đây? Nếu nói là không có tình cảm thì đúng là miễn cưỡng, vì lúc hôn nhau cảm giác cũng rất... thích. Nhưng nếu muốn tôi đối xử và che chở cho hần như một cặp nam nữ, để hần nép vào lòng như đôi chim tình yêu... Cái này để tôi ới một chút rồi tính tiếp vậy...

Đang băn khoăn trong một mớ suy nghĩ và liên tưởng vượt ra khỏi thế giới loài người, tôi bỗng nghe thấy tiếng chuông cửa ding dong. Có lẽ là ai đó muốn tìm tên chết tiệt. Tôi mặc kệ. Hần đi vắng rồi, người ta bấm chuông mãi không có phản hồi thì cũng bỏ đi thôi. Chứ tôi mà mở cửa với bộ dạng ma không ra ma hài không ra hài thế này lại chẳng bị đánh cho bẹp phân trên đầu ấy chứ. Quả nhiên, sau vài lần vang lên, tiếng chuông im bặt, thay vào đó là một tiếng “cách” rất nhỏ mà tôi đoán là tiếng nắm cửa bị mở vụn. Giọng nói điệu đà làm chảy cả nhựa đường của Thư Ngân vang lên:

“Phù, may mà mình nhanh trí lén đánh một chiếc chìa khoá dự phòng. Xin mời pháp sư!”

Tôi ẩn mình vào tường quan sát lối cửa ra vào. Cô nàng Thư Ngân vẫn như thường, diện một bộ váy bó sát làm đám cây trái gào thét muốn nhảy bung ra khỏi cơ thể. Theo sau cô ta là một cậu thiếu niên khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, mặc trên mình bộ áo pháp sư Trung Quốc tôi từng thấy qua trong phim Chuyên gia bắt ma của Châu Tinh Trì. Trên tay cậu ta cầm một lá cờ, ghi ngoằn ngoèo thứ tiếng Ả rập xê út nào đó. Mặc đồ Trung Quốc cầm cờ chữ Ả rập... Đạo này khái niệm thẩm mỹ hài hoà trong tôi cứ lụi tàn từng chút một theo mây khói nhân gian...

Thư Ngân kính cẩn cúi đầu trước cậu nhóc pháp sư:

“Thưa pháp sư. Nhà này nghe đồn có ma bao lâu nay rồi. Hôm qua con đã tận mắt chứng kiến con nữ quỷ

đó, ngoại hình máu me rất khủng khiếp, ắt hẳn là do chồng đánh rồi hiếp dâm đến chết, không thể siêu sinh. Cầu pháp sư hãy hoá kiếp cho nó thanh thản ra đi.”

Tên nhóc pháp sư hí hóp mắt nhìn chằm chằm vào bức tường nơi tôi đang ẩn mình, chậm rãi tiến lại phía tôi. Trong nhà không hề có gió, vậy mà tà áo cậu ta cứ tung bay phát phới. Cậu ta lẩm bẩm vài ba câu không rõ ràng rồi hớp lấy một ngụm nước đang sùng sục sôi từ trong cái bát cầm trên tay.

Trong chốc lát, tôi cảm thấy như từng mảng linh hồn sắp sửa bị hút đi, nỗi sợ hãi chưa bao giờ trải nghiệm làm thân thể lạnh lẽo đã lâu bỗng run rẩy liên hồi. Tôi sắp tiêu tan đi trong hư ảo, hay là linh hồn sẽ bị phong bế vào trong một bảo bối trấn yêu nào đó, ngàn năm mãi giam cầm trong đó? Tôi còn chưa gặp lại tên chết tiệt, chưa thử cùng hắn thân mật như trong suy tính cơ mà? Mặc dù hẳn là tên cà chớn đáng ghét, tên hung hăng, ngang ngược, chỉ giỏi bắt nạt kẻ yếu, nhưng cho đến giờ phút này tôi vẫn chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại có ngày phải xa cách hắn. Thậm chí trong những đêm nằm trên nấm mồ, lang thang dọc đường cùng bọn ma ngoài nghĩa địa, trong tiềm thức tôi vẫn khắc sâu một niềm tin rằng mình sẽ trở về “nhà”, nơi có tên chết tiệt vẫn đợi mình. Tôi nhắm chặt mắt thả mình vào những đoạn ký ức khi mờ khi tỏ trong quá khứ, lần đầu tiên tôi gặp tên chết tiệt, lần đầu tiên ném đồ vật vào người hắn, lần đầu tiên ôm hôn, lần đầu tiên ngủ chung...

Những cảnh phim quay chậm đó lần lượt hiện ra, rồi tôi nhận thấy cơ thể mình vẫn còn y nguyên.

Hả? Còn y nguyên? Tôi mở mắt ra đánh giá tình hình trước mắt. Giơ đôi bàn tay ra trước mặt, mười ngón tay vẫn còn. Kéo cái áo lên để lộ chiếc bụng trắng bệch, chiếc bụng vẫn ở nguyên vị trí cũ. Tiện thể kéo quần ra ngắm nghía con đại bàng hùng dũng trong sịp, nó vẫn sung sức như này nào. Quái lạ! Không phải tên pháp sư kia nên phun thứ nước phép đang sôi sục trong miệng ra và làm tôi tan chảy như cây cà rem trước gió hay sao?

Nhìn lại, cậu nhóc pháp sư kia vẫn còn đang tu ừng ực bát nước cầm trên tay. Sau đó, cậu ta ngẩng mặt, dùng tay áo quẹt sạch chút nước dính nơi khoe miệng rồi khà dài một hơi tỏ vẻ thích chí.

“Khà! Trời nắng nóng uống một ly xê sùi, thanh lọc cơ thể, không lo bị nóng!”

...

Sau đó, cậu ta tiếp tục lôi trong vạt áo ra cái thứ khiến cho tà áo cậu “không có gió vẫn tung bay” – chính là cây quạt máy mini màu xanh dot chuỗi vẫn còn gắn nhãn của siêu thị Big C. Vừa cho máy quạt quay đều trước mặt mình tận hưởng làn gió mát mẻ, cậu ta vừa lẩm bẩm:

“Mặc bộ đồ gì nóng muốn chết, may là còn có cây quạt này giải nhiệt, hi hi.”

Một đàn quạ đen nối đuôi nhau bay qua qua qua, tôi nghĩ mình và cô nàng Thư Ngân không hẹn trước mà cùng có một tâm trạng như nhau. Tâm trạng này nếu để diễn tả bằng lời thì có thể gọi là: “Cái con bà gì đang xảy ra vậy?”

Thư Ngân thoát ra khỏi trạng thái ngẩn ngơ nhanh hơn tôi một chút. Cô nàng vỗ cái bốp lên vai cậu pháp sư, làm cậu ta giật nảy mình suýt đánh rơi cây quạt mi ni nồn chuỗi yêu đầu xuống đất.

“Này, cậu có phải là pháp sư Dương Cương Cương không vậy?”

Cậu nhóc pháp sư nhún vai lắc đầu:

“Không phải, tôi là đệ tử của anh ấy, là pháp sư Dương Xụi Xụi. Hôm nay anh Cương đáng lẽ nên đến đây như đã hẹn, nhưng đột ngột có người nhờ anh ấy đi diệt trừ một đám yêu ma ở gần đây. Nghe đồn con ma thủ lĩnh to như con trâu nước nhưng lại yếu điệu thực nữ lắm nên anh ấy muốn đi tham quan cho biết, ha ha. Nhưng cô yên tâm, tôi đã nắm trọn bộ bí kíp hàng trừ yêu ma, con ma nhãi này thì nhắm nhò gi.”

Nói đoạn, tên nhóc pháp sư ra vẻ sắc bén liếc nhìn về phía tủ lạnh, hét lên:

“Có yêu khí!”

Rồi ung dung mở cửa tủ lạnh ra quan sát với ánh mắt ngưỡng mộ, bắt đầu nhâm nhi ăn các món ăn cao cấp mà tên chết tiệt xài sang hay mua về, còn khẽ rung đùi ngâm nga giai điệu bài hát hoa cỏ mùa xuân. Tội nghiệp cậu nhóc, trong cái thời kỳ làm ăn khó khăn này, hẳn là nghề pháp sư không làm nên cơm gạo

bao nhiêu, nhìn cái tướng ăn như muốn nuốt chửng cả hệ ngân hà kia thì biết. Nhưng cũng không thể để cậu ta cứ tác oai tác quái thế này được. Đoán chừng không có gì nguy hiểm, tôi đánh cái ngáp rồi từ từ hiện ra, lơ lửng giữa không trung:

“Cậu tìm tôi hả?”

Cậu pháp sư dỏm giật bắn mình làm rơi miếng đùi gà xuống nền nhà. Cậu ta giương hai mắt lăm lét, từ từ quay đầu lại nhìn chăm chăm vào tôi. Vốn định bày ra vẻ hung ác để giương oai, nhưng có lẽ tạo hình này của tôi thật sự là con ruồi bay qua cũng phải cười cho vào mặt, nên cậu ta chỉ ngẩn ra chừng một giây rồi hét lên:

“Yêu quái!”

Ngay lập tức, nhóc pháp sư phi thân về phía tôi, đồng thời rút từ trong thun quần ra một tờ bùa chú chi chít chữ toan ấn lên trán tôi. Tôi nhẹ nhàng biến mất trong không trung, làm cậu ta mất đà ngã ụch xuống đất.

“Quả nhiên lợi hại! hãy đỡ chiêu thứ hai của ta!”

Nhóc pháp sư tiếp tục rút trong ngực áo ra một bao nylon chứa đầy muối và gạo, rải thẳng về hướng tôi như rải thóc cho gà ăn, trong miệng còn kêu “tắc tắc” như dụ chó. Tôi áp tay lên trán lắc đầu:

“Ày da, cậu có biết trong khi cậu lãng phí thức ăn như thế này, thì ngoài kia có biết bao nhiêu trẻ em Châu Phi đang chết vì đói không hả? Làm người như thế mà làm được sao?”

Cậu nhóc có vẻ đã ức lắm, mắt to tròn ầng ậc nước, bặm môi nhìn tôi như đang suy nghĩ gì đó. Cuối cùng, cậu ta nức nở:

“Tôi... hức... Tôi chỉ muốn được oách như sư phụ tôi thôi mà. Tại sao lúc nào cũng yếu đuối như vậy chứ. Bán vé số thì bị chó dại đuổi, buôn bao cao su thì trúng hàng dỏm, bị khách vác cái bụng bầu đuổi đánh, bây giờ làm pháp sư cũng bị quỷ bắt nạt nữa. Oaa hu hu hu...”

Tên nhóc khóc thảm thiết đến độ tôi tự hỏi có phải mình đã quá tàn bạo rồi chăng? Bản năng làm mẹ, à không, làm anh trời dậy, tôi mũi lòng lượn đến xoa xoa đầu cậu ta:

“Thôi được rồi, tôi đứng im cho cậu dán là được chứ gì.” Vừa nói vừa thuận tay giật lấy chiếc mũ pháp sư của cậu ta đội lên đầu mình để che phân cục cứng lại. Lập tức, thân thể tôi rời khỏi trạng thái lơ lửng, hai chân đáp nhẹ xuống đất.

Cậu nhóc ngẩng mặt kinh ngạc nhìn tôi, nghi ngờ hỏi lại:

“Thật chứ?”

“Có làm nhanh không thì bảo! Anh mày lại đổi ý bây giờ!”

“A... A.. đợi chút. Trước hết anh nằm xuống cái đã, khi nào tôi dán lá bùa vào trán anh thì phải làm ra vẻ đau đớn vào. Còn cô nữa, cô Thư Ngân gì gì đó hả? Đứng ngậy ra đó làm gì, mau mau giúp tôi chụp lại khoảnh khắc này về khoe với sư phụ, rồi phô to ra làm ảnh quảng cáo dịch vụ pháp sư tại nhà luôn!”

Tiếp đến, hai chúng tôi lăn lê trên đất, bày ra đủ loại tư thế như đầu vật chuyên nghiệp với tôi trong vai con ma phản diện oan hồn bất tán, tên pháp sư dỏm trong vai anh hùng chính nghĩa trừ gian diệt ác, và Thư Ngân miễn cưỡng làm đạo diễn kiêm thợ chụp ảnh. Càng diễn càng hăng, máy ảnh chụp tách tách không ngừng. Chúng tôi đổi tư thế liên tục, cảm giác như cá gặp nước, như anh hùng quân tử chỉ chờ có một lần được toả sáng cùng nhau, diễn đến quên mất cả trời đất thánh thần.

Cho nên khi tên chết tiệt đẩy cửa toan bước vào nhà, trước mặt hắn là cảnh nhóc pháp sư cuồng bạo cười lên lưng tôi, một tay bóp chặt lấy cổ tôi, tay kia giơ cao lá bùa như chuẩn bị giáng xuống. Khuôn mặt tôi đau đớn cùng cực, lỗ chã nước mắt giả lấy ra từ bình hoa trên bàn, liên tục van xin cậu ta tha mạng.

11. Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

_____(Hình minh họa do chính tác giả vẽ)_____

Trước khi tôi kịp nhận định tình hình, tên chết tiệt đã điên cuồng lao đến tách hai chúng tôi ra, rồi dùng sức đẩy mạnh cậu nhóc pháp sư đi chỗ khác. May mắn là cậu ta ngã nhào vào chiếc ghế sofa, nếu không, tôi e rằng cú ngã này có thể làm cho chiếc quạt mini xanh đột chuối mới toanh trong túi cậu ta nát vụn mất, thật đáng tiếc!

Hừm, hình như trọng tâm trong chuyện này không nên là chiếc quạt thì phải...

“Mấy người làm gì ở đây?” Tên chết tiệt nâng tôi dậy, che chắn tôi sau lưng như gà mẹ ôm con.

Thư Ngân có vẻ như lần đầu tiên nhìn thấy hắc lỗ mông như thế, lấp ba lấp bấp thốt lên:

“Anh Nguyên... Em chỉ...”

“Cút!” Hắc gào lên, tức giận đến nỗi tôi dường như nghe thấy được tiếng xẹt xẹt phát ra từ ánh mắt thù địch của hắc. Nhìn hắc lúc này như con rắn hổ mang đang trong tư thế sẵn sàng tấn công, chỉ cần tên nhóc pháp sư và Thư Ngân tiến lên một bước, nhất định hôm nay không thể toàn thân quay về. Lại một lần nữa tôi phải lắc đầu cảm thán, may mắn là tên này còn được nuôi dạy tử tế, chứ nếu mà tuổi thơ bất hạnh, có khi bây giờ đang là sát nhân biến thái giết người hàng loạt rồi cũng nên. Sát nhân mà đẹp trai như thế này, giấy phát lệnh truy nã của hắc nếu bị dán lên cột điện còn có thể bị hiểu nhầm là poster phim truyền hình, được các em gái mới lớn lên xé về trưng trong phòng hoặc dán lên gối ôm luôn ấy chứ.

Thư Ngân cùng nhóc pháp sư co rúm người lú lú chạy ra khỏi cửa bằng tốc độ ánh sáng, để lại hai đôi dép nằm chổng trơ cô quạnh, đây đúng là ví dụ điển hình của câu nói “bỏ chạy mất dép”. Mà cũng không thể trách họ được, nhìn thấy vẻ mặt sát khí đằng đằng như phần tử đánh bom liều chết của tên chết tiệt lúc này, nếu đối tượng hắc nhắm vào là tôi, có khi tôi chạy rút mất quần cũng không thèm nhặt lại nữa là. Cánh tay bị siết chặt, tôi giật mình ngược nhìn tên chết tiệt đang nén lại hơi thở run rẩy, không biết là vì tức giận hay gì khác. Hắc cứ mím môi nhìn tôi chằm chằm như vậy, đôi con mắt chứa đựng cảm xúc mãnh liệt nào đó mà tôi không thể nói chính xác. Tôi áp dụng phá vỡ bầu không khí:

“À... Lúc này đang chơi trò nhập vai ấy mà, lần sau anh có thể tham gia cho vui. Ưu tiên anh đóng vai chính diện, sướng nhé, ha ha...”

Hắc nhíu mày buông tay tôi ra, không nói không rằng quay vào trong phòng. Tên này không phải vừa ra ngoài nhặt bậy nhặt bạ thuốc trên đường mà uống đấy chứ? Sao hôm nay hành vi lại quái thai như vậy? Thật ra thì bình thường hắc cũng quái thai sẵn rồi, chẳng qua hôm nay cấp độ cao lên, biến thân thành quái thú luôn thôi. Tôi rón rén bay đến trước cửa phòng hắc, tò mò tọc mạch quan sát hắc từ khe cửa nhỏ. Hắc đang ngồi trên giường, tay cầm điện thoại nói chuyện với ai đó.

“Việc chuyển nhà tôi nói lần trước có thể tiến hành sớm hơn được không? Ừ, đúng vậy, càng nhanh càng tốt.”

Đầu tôi ong ong như có một đàn côn trùng đang lượn lờ dày đặc, bao trùm lấy toàn thân. Tên chết tiệt muốn chuyển nhà, hắc không cần tôi nữa rồi. Sáng nay vẫn còn âu yếm hôn tôi, nói thích tôi, mà bây giờ đã đành đoạn dứt tình đoạn nghĩa. Hừ hừ, anh đây bao năm qua chưa hề yêu đương, trong trắng như tờ giấy chưa được ai chấm mực đặt bút, hắc sao có thể cướp mất nụ hôn đầu của tôi rồi bỏ của chạy lấy người, thật không thấy có lỗi với toà án lương tâm hay sao?

Máu nóng bốc lên đầu, tôi mở toang cửa dùng động tác đá xoáy chuẩn của David Beckham đá tung điện thoại trên tay hắc. Chiếc điện thoại hàng hiệu mà có lẽ tôi phải dùng sáu năm tiền quà vặt mới có thể mua được quay vòng vòng rồi động mạnh xuống đất, nát tan tành. Tên chết tiệt ngơ ngác:

“Em làm cái quái gì vậy?”

“Tôi làm cái quái gì ấy à? Trước tiên anh nhìn lại con người anh đi. Chủ động tỏ tình với tôi, bây giờ thoải mái rồi thì rút lui à? Nếu tôi là con gái có phải anh còn muốn để lại cái thai chình ình rồi bỏ trốn luôn đúng không?”

“Sao anh lại phải bỏ trốn?”

Hừ, đến giờ này vẫn quyết tâm giả ngốc đến cùng. Đúng là loại người thâm độc, giả nhân giả nghĩa. Tôi uất ức đến độ rơi cả nước mắt, ngôn ngữ lộn xộn chưa qua xử lý não bộ cứ thế văng ra:

“Hừ hừ, đừng hòng qua mắt ông đây. Anh rõ ràng muốn chuyển đi nơi khác. Anh lừa gạt tình cảm của tôi, đợi đến khi tôi yêu anh rồi thì lại bỏ trốn. Đồ biến thái không có đạo đức nghề nghiệp!”

“Em vừa nói yêu anh.” Tên chết tiệt có vẻ nắm bắt nhầm trọng tâm câu nói của tôi, thô lỗ ngắt lời. Đáy mắt hần lao xao nhìn tôi chăm chú. Biết mình lỡ miệng, tôi lúng búng như gà mắc tóc, hít hít cái mũi nghẹt rồi quay đầu qua nơi khác. Hừ, hần chỉ mới nói “thích” tôi, bây giờ tôi lại lay ông tôi ở bụi này, nói yêu hần, đúng là giao dịch lỗ vốn mà. Hần đứng bật dậy dán sát vào người tôi, một tay che lấy cục phân, tay kia choàng ra sau nhẹ nhàng vỗ lưng giúp tôi nhuận khí. Đôi môi hần kề sát vào tai tôi, từng làn khí nóng hổi bật ra theo lời hần nói, làm đôi tai mẫn cảm của tôi ngày càng đỏ ửng.

“Anh vừa gọi điện thoại, nhờ người ta mau giúp anh dọn dẹp, chính thức chuyển đến đây ở với em. Ban nãy nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nghĩ rằng thiếu chút nữa em sẽ thực sự biến mất khỏi đời mình, chỗ này của anh – hần đặt tay tôi lên ngực trái mình – rất đau. Anh chưa từng nghĩ rằng đến một ngày nào đó lại có người làm cho anh yêu điên cuồng đến thế, bất chấp mọi khác biệt, xem thường cả ngăn trở âm dương.”

Điều hần nói quá bất ngờ, quá chân thành, lượng thông tin quá rộng lớn so với bộ não vì ủ phân lâu năm mà có vẻ hơi chậm tiếp thu của tôi. Tôi nấc lên nhẹ nhẹ, không ngờ một tên biến thái thích bắt nạt, thường ngày nói mười câu thì hết chín câu không lọt lỗ tai như hần có thể vì mình mà nói ra mấy câu thoại phim thần tượng như thế này. Hần đã hạ mình thổ lộ như vậy, tôi cũng nên đáp lại một chút chân tình gì đó cho phải phép đúng không? Nhưng chưa kịp mở miệng, tên chết tiệt đã di chuyển bàn tay tôi bấy giờ vẫn áp lên ngực hần, trượt dần xuống dưới, bao trọn lấy thăng cu tí tôi thường trộm hâm mộ của hần.

“Chỗ này trước đây cũng rất kén chọn, cũng không ngờ nó có thể phấn khởi vì em như vậy.”

Thằng cha này đúng là có năng khiếu đập đổ bầu không khí. Cho tôi xin đi, cái thứ đang lộn cộn ngóc đầu bò dậy trong tay tôi đây hoàn toàn không liên can gì đến tôi, là do anh biến thái vô liêm sỉ, thích gian thi thì có! Nhưng điều này cũng làm tôi nhớ đến một vấn đề nan giải: Nếu hai chúng tôi thật sự hẹn hò, thì vấn đề không phải là gian thi, mà là gian kiểu gì? Cả hai cùng là nam, dư dương mà thiếu âm, sao có thể làm chuyện giống như trong mấy cái video nam nữ tôi hay lén xem được? Xét theo tình hình cu tí của hần – tôi vừa suy nghĩ vừa bóp bóp thứ nóng hổi trong tay- nó đồ to như vậy chắc là nhu cầu chui chui rúc rúc cao phi thường. Hần có thể vì tôi mà nhẫn nhịn ăn chay cả đời không chứ? Tôi quyết định phải bàn rõ vấn đề trước khi tiến đến kí kết hiệp ước lâu dài:

“Nhưng... E hèm, hai chúng ta đều là đàn ông, nếu ở bên tôi thì có lẽ anh chỉ có thể âu yếm với bàn tay phải. Tôi cũng lắm thì ở một bên cổ vũ, chỉ đạo, dọn dẹp hiện trường giúp anh... Như vậy có ổn không?”

Tên chết tiệt quảng cho tôi cái nhìn khinh bỉ như thể đang nhìn người hoài hành tinh chưa được phổ cập kiến thức địa cầu.

“Em không biết nam nam làm thế nào thật sao?”

Tôi đáp lại hần bằng cái nhìn của người tiêu dùng thông thái không dễ dàng bị nhân viên tiếp thị lừa gạt. Đừng khinh thường tôi ngu ngốc, chuyện này không phải quá rõ ràng rồi sao. Trừ phi hần cam chịu chia tay thằng em lực lưỡng trong quần, sang Thái Lan chuyển đổi giới tính, may ra hai chúng tôi mới có một tí trao đổi âm dương về mặt thể chất.

Vào một ngày nào đó, sau khi bị tên chết tiệt dùng hai thứ tôi thích nhất là thức ăn ngon và cơ thể hoàn hảo của hần dụ lên đến giường, tôi mới phát hiện ra trước đây mình đã quá ngây thơ rồi. Chuyện chi tiết không tiện nói ra, nhưng kết quả là tên chết tiệt dù không qua phẫu thuật chuyển giới vẫn thành công làm cho tôi thể lực cạn kiệt ôm mông trốn biệt vào vách tường ba ngày liền, gọi kiểu nào cũng không ra. Dù sao quá trình chui chui rúc rúc này làm nhiều cũng thành quen, càng về sau độ đau đớn giảm dần, niềm sung

sướng cũng bất ngờ ập đến, nên thỉnh thoảng tôi cũng có chủ động thân mật tiếp xúc với em cu nhà hần, theo như hần nói thì là “trắng trợn khiêu khích tạo động cơ cho hung thủ gây án.” Kết quả là sau mỗi lần gây án, hung thủ đều thật thoả mãn ôm lấy nạn nhân xơ xác rã rời, cùng nhau chìm vào giấc ngủ.

Mỗi ngày cùng nhau thức dậy, đêm đêm ôm nhau đi ngủ, thỉnh thoảng lại bùng nổ chiến tranh, chiến đến lên giường mới chịu làm hoà. Cuộc sống như vậy xem ra cũng không tệ lắm đúng không?

HẾT CHÍNH TRUYỆN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-bon-cau>